VII. évfolyam, 46. szám

1951. november 15

Ludas Matyi

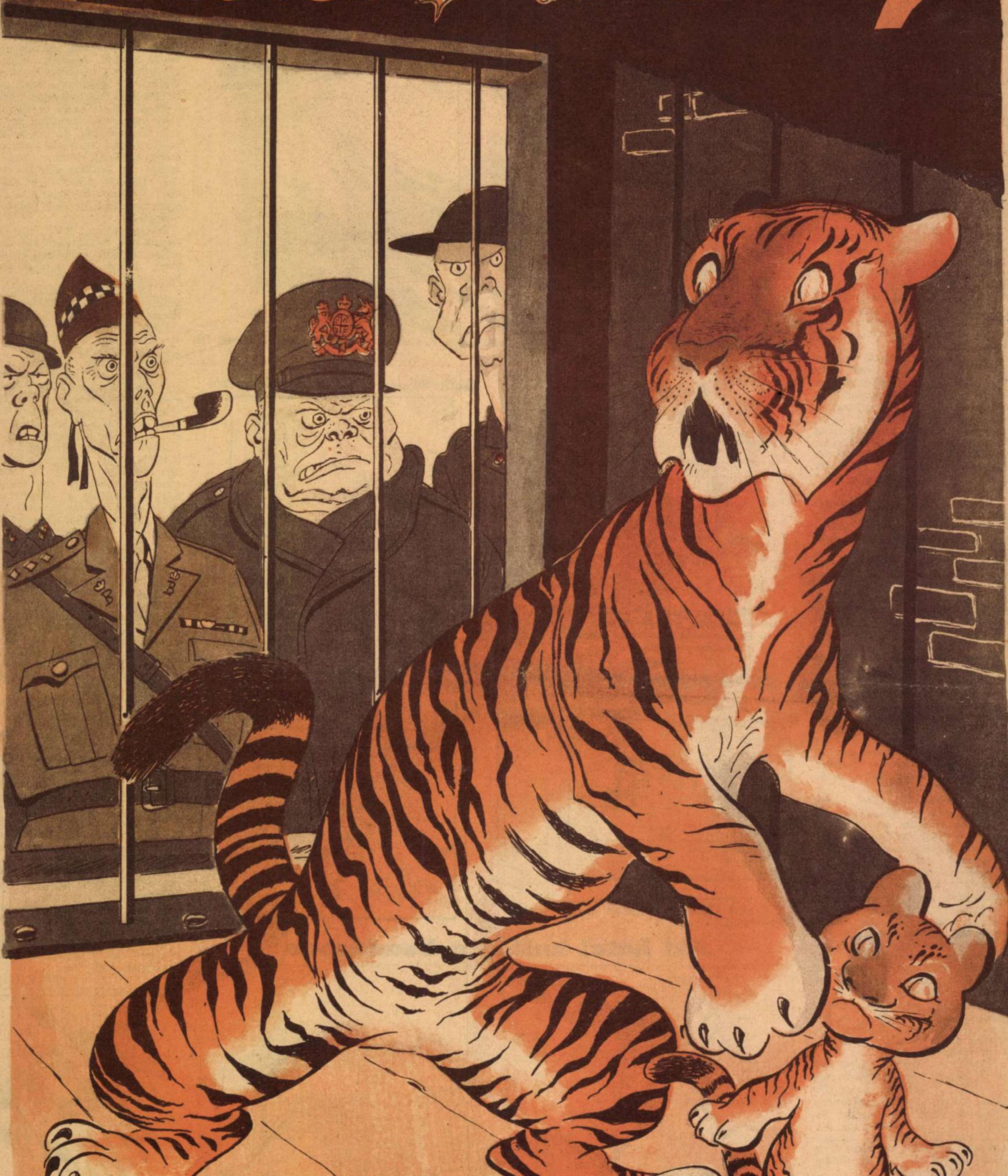

70 fillér

Egyiptomi állatkertben

A TIGRISMAMA: Ne menj közel a rácshoz, fiacskám, nagyon vadak ezek az angol katonák!

Darvas Szilárd:

Esetem egy jótét lélekkel

Én elhiszem, hogy nehézségek vannak a humor körül, de azért nem kell pánikba esni.

Pánikba általában sohasem kell esni, legkevésbbé a humor miatt, a nehézségek pedig azért vannak, hogy leküzdjük őket. Sajnos, ezt a kétségtelen igazságot egyesek teljesen félremagyarázzák és direkt nehézségeket támasztanak, hogy aztán legyen mit leküzdeni.

Itt van például az egyik ismerősöm, Köpeci, aki negyvenoldalas brosurát írt „Válságban a humor" címmel és ide is adta nekem elolvasni, hadd essek bele én is a pánikba. El is olvastam a kéziratos tanulmányt és abból megtudtam, hogy humor nincs, nem is volt, nem is lesz, legalábbis az utolsó hat esztendő eredményei nagyon csüggesztőek. Ami persze — ha csak a humoristákat néznénk — nem is lenne olyan nagy baj, azok dögöljenek meg, de ott vannak a vidámságra szomjas tömegek és izgatottan várják a megoldást, mivelhogy válságban van a humor..

Tisztában vagyok egyes brosuraírók érzékenységével, épp ezért tárgyilagosan és diplomatikusan közöltem Köpecivel a tanulmányát illető véleményemet. Megmondtam neki, hogy vannak benne figyelemreméltó részletek, általában meglep alapossága és szakértelme, csaknem zseniálisnak mondható, egyébként azonban az egészet úgy ahogy van, egy nagy marhaságnak tartom.

Nem értett velem egyet és rögtön kijelentette nekem, hogy a helyszínen bizonyítja majd a humor teljes csődjét, épp ezért menjünk el próbaképpen mondjuk a politikai kabaréba, ahol majd ő a színrekerülő jelenetekkel kapcsolatban megmagyarázza, mért nem kell a publikumnak az a sok baromság, amit ma humor címén összefirkálnak.

Ennek volt némi személyes éle is.

Sajnos azonban a kabaréba nem tudtunk bejutni, mert a humorból kiábrándult tömegek egy hétre előre elkapkodták a jegyeket. Erre átmentünk a Fővárosi Vigszínházba, ahol több kabátgomb árán egészen a pénztárig eljutottunk és határozott igéretet kaptunk, hogy már a jövő hónap elejére biztositanak számunkra két támlásszéket, csak lehetőleg egy héttel előbb telefonáljunk.

Felajánlottam Köpecinek, hogy hagyjuk abba a bizonyítást és egyezzünk ki ötven százalékra. Ő ismerje el, hogy van humor, én pedig belátom, hogy még nem olyan, amilyennek lennie kéne. Sajnos azonban ismerősöm úgy meg volt részegedve a saját brosurájának igazságától, hogy visszautasította a felajánlott „lauf"-ot és továbbhajszolt egészen az Operettszínházig. Ott sem kaptunk jegyet.

Erre eszébe jutott az Állami Bábszínház „Sztárparádé" című műsora, amely már a kétszázadik előadás felé halad és így elég sok rosszat hallott róla. Sajnos, a tömegek szűnni nem akaró részvétlensége miatt oda is csak én fértem be, de csupán a színpadon kaptam helyet és ezért egész este konferálnom kellett.

Köpeci vérbenforgó szemekkel azt ajánlotta, hogy vegyünk meg egy Ludas Matyit, neki az is elég ahhoz, hogy a nemlétező humor tarthatatlanságát bebizonyítsa. Tekintettel azonban arra, hogy már a hét vége felé jártunk, a kétszázhatvanezres példányszámban megjelenő lapból egy árva példány sem akadt a standon.

Erre ismerősöm ócsárolni kezdett engem, mint politikailag képzetlen egyént, aki felülök a látszatnak és nem veszem észre, hogy a tömegek a humoristák uszályába kerültek. Köpött egyet és otthagyott.

Ezekután a „Válságban a humor" szerzőjéről az olvasónak könnyen az lehet a véleménye, hogy nincs tisztában azzal, mi a válság. Holott a dolog nem így áll. A válságról egészen világos nézetei vannak, csak azt nem tudja, hogy mi a humor.

Valahol a Themse partján

(Churchill visszacsinálta a vas- és acélipar államosítását.)

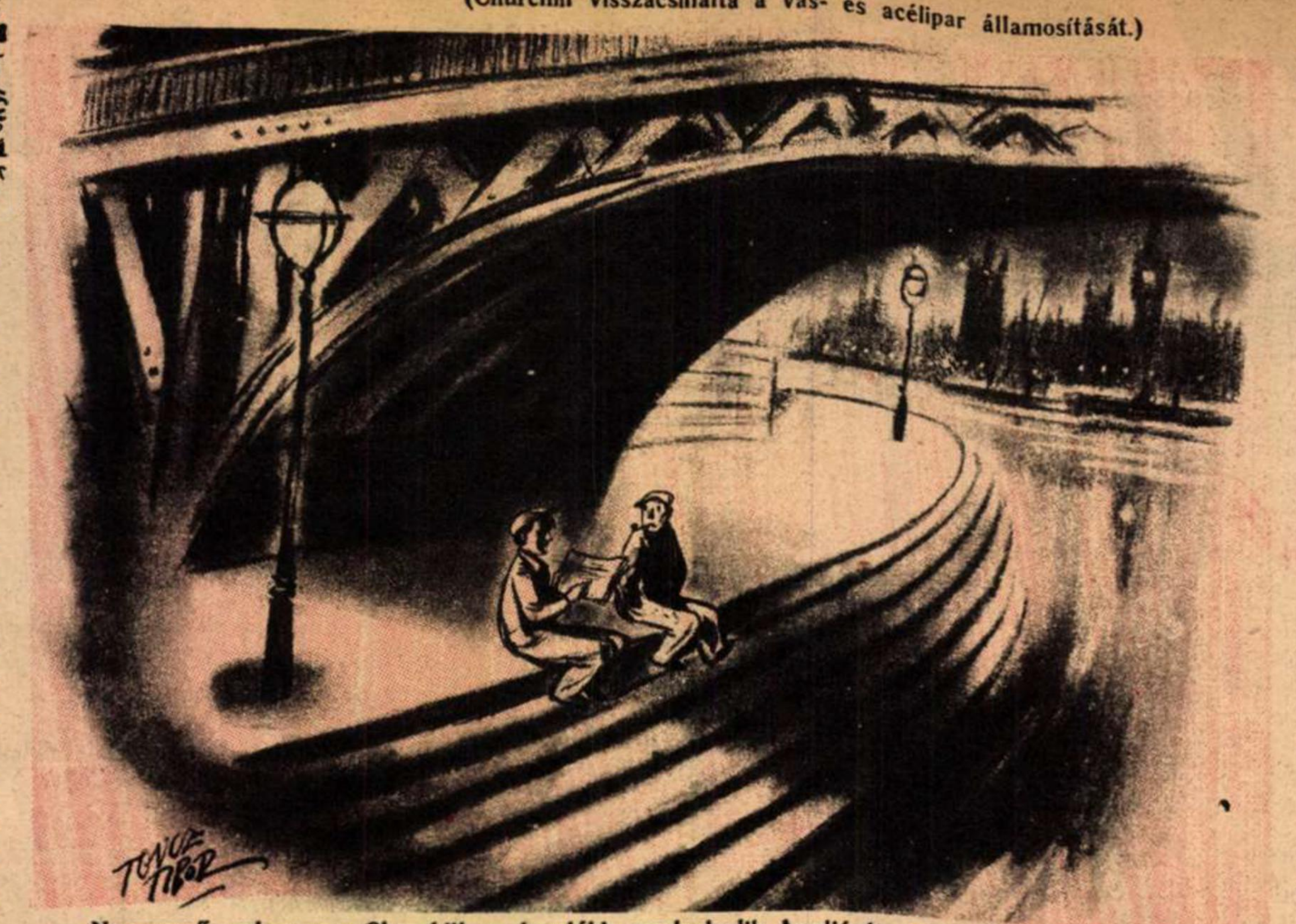

— Nagyszerű ember ez a Churchill, ez legalább gondoskodik Angliáról. Ha például neked véletlenül lett volna egy vasgyárad, most visszakapnád.

Bonyolult eset

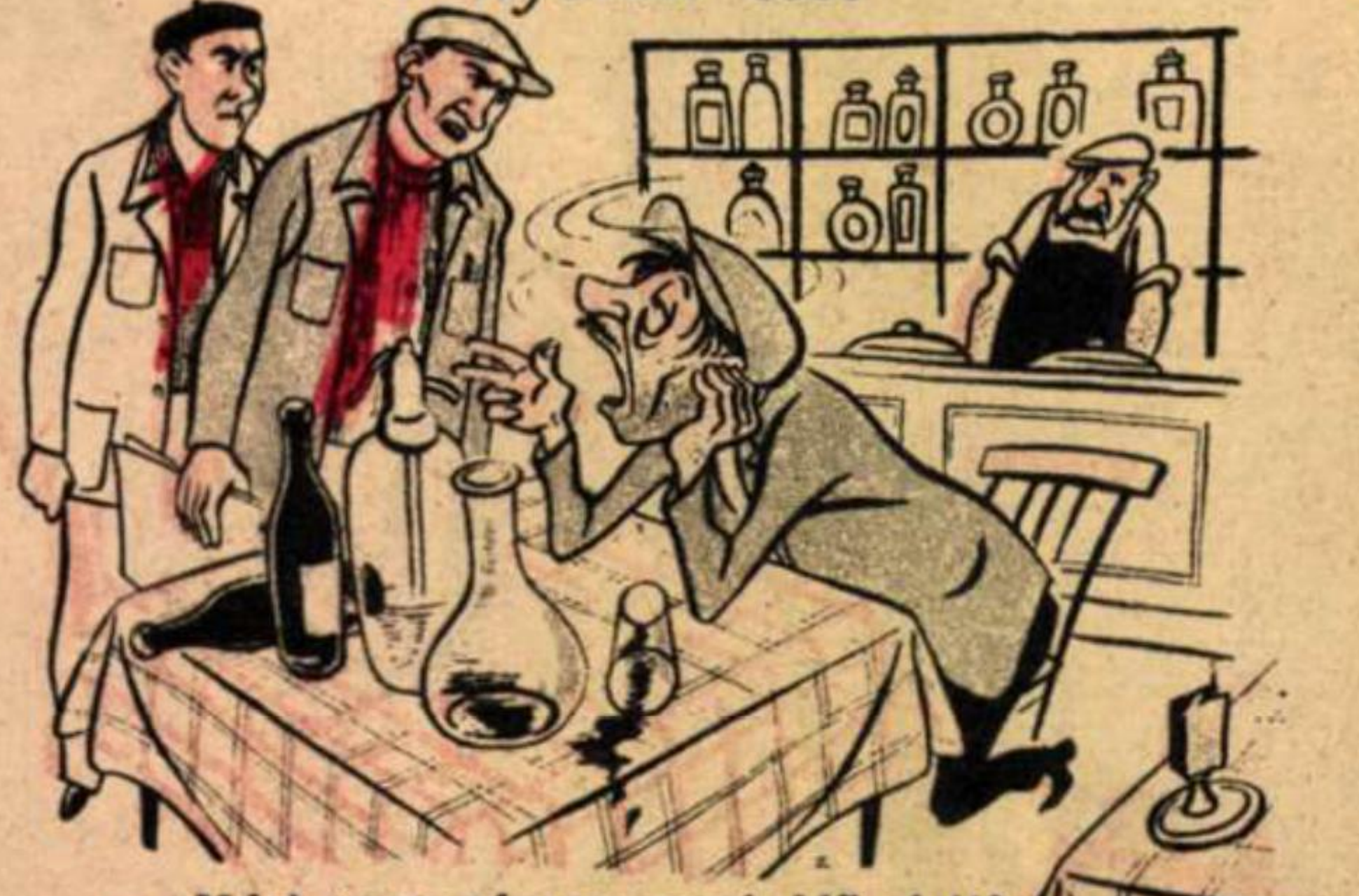

— Mért vagy részeg munkaidő alatt?
— Mert kiírtak a fekete táblára.
— És mért írtak ki a fekete táblára?
— Mert részeg voltam.

Verik a pesti automata-telefonokat

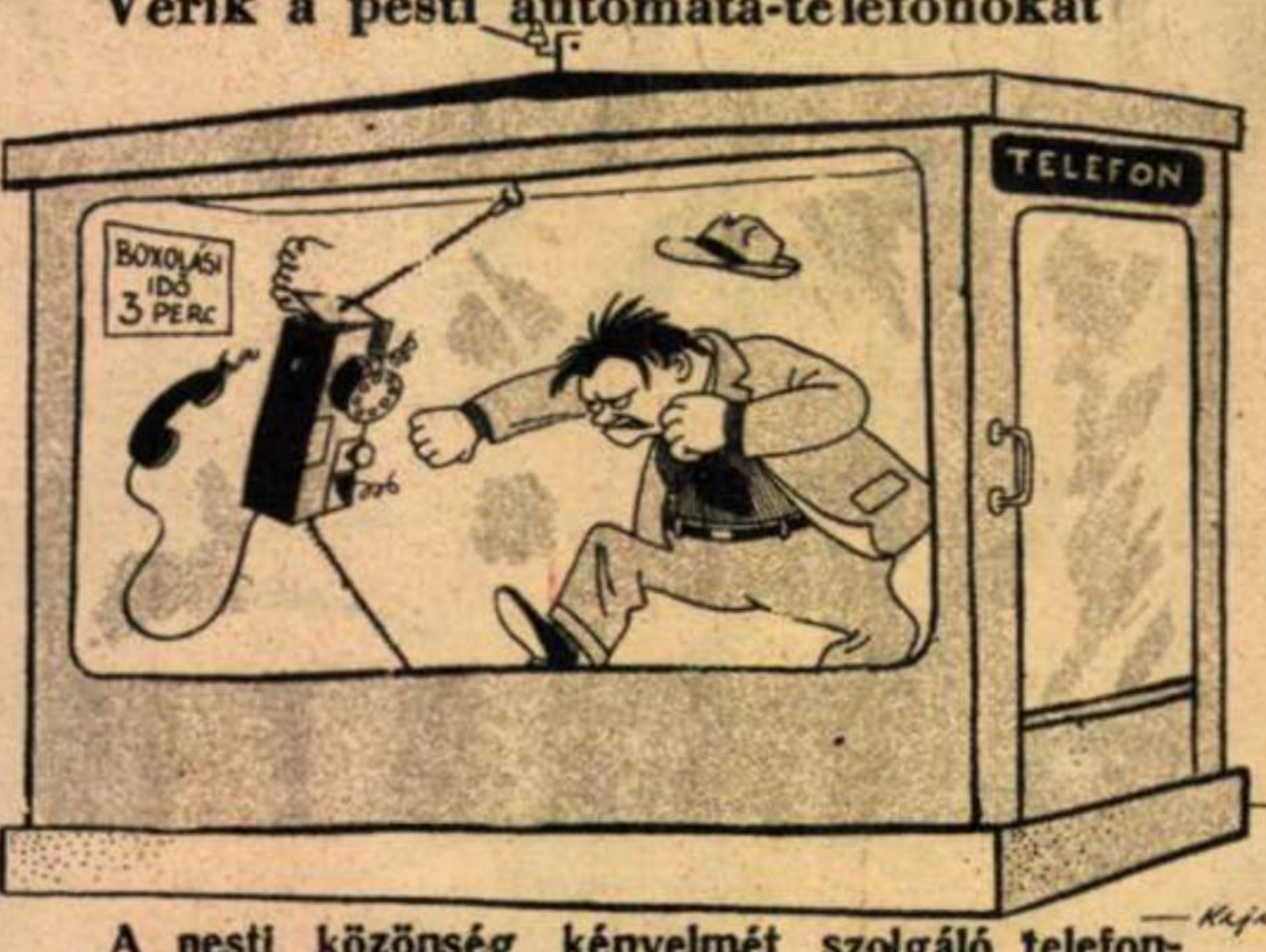

A pesti közönség kényelmét szolgáló telefonfülke-tervünk.

Ebadta beszámolója a kínai cirkuszról

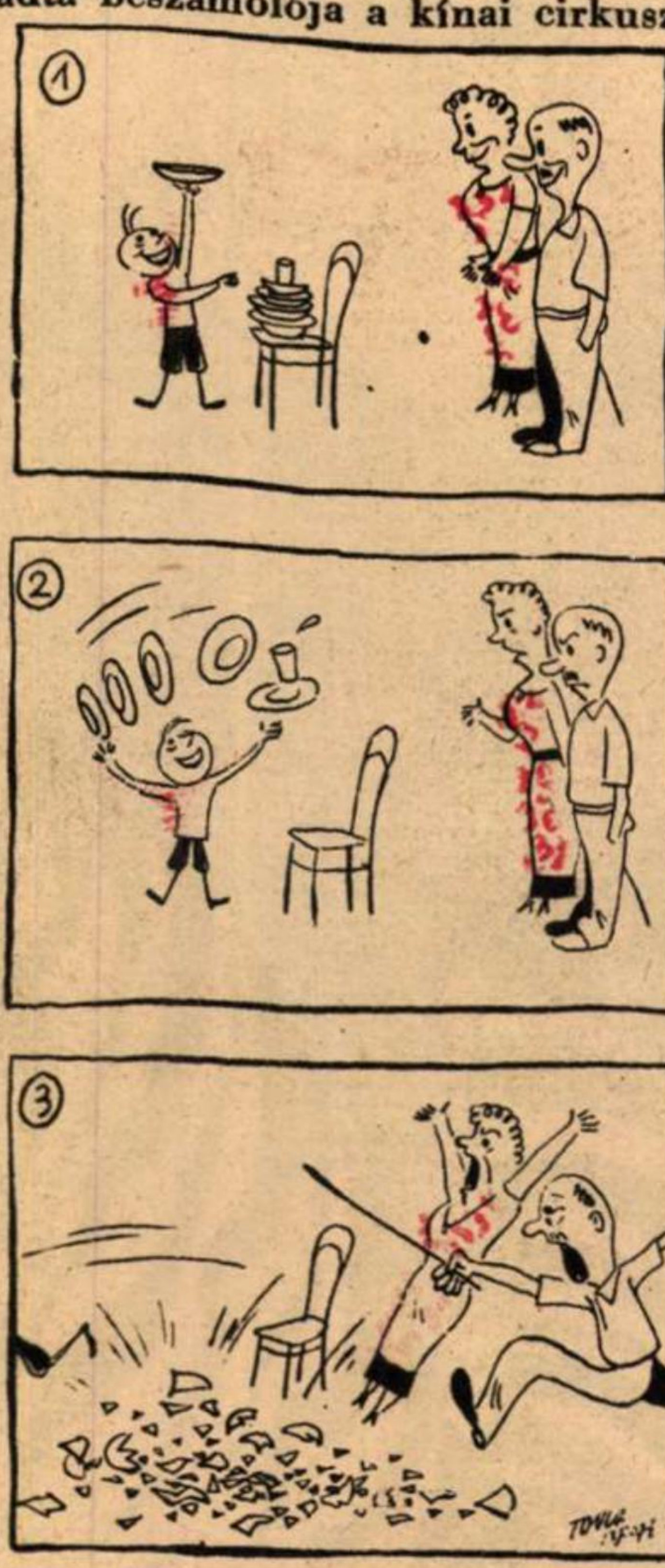

Aki hátul kullog a beadásban

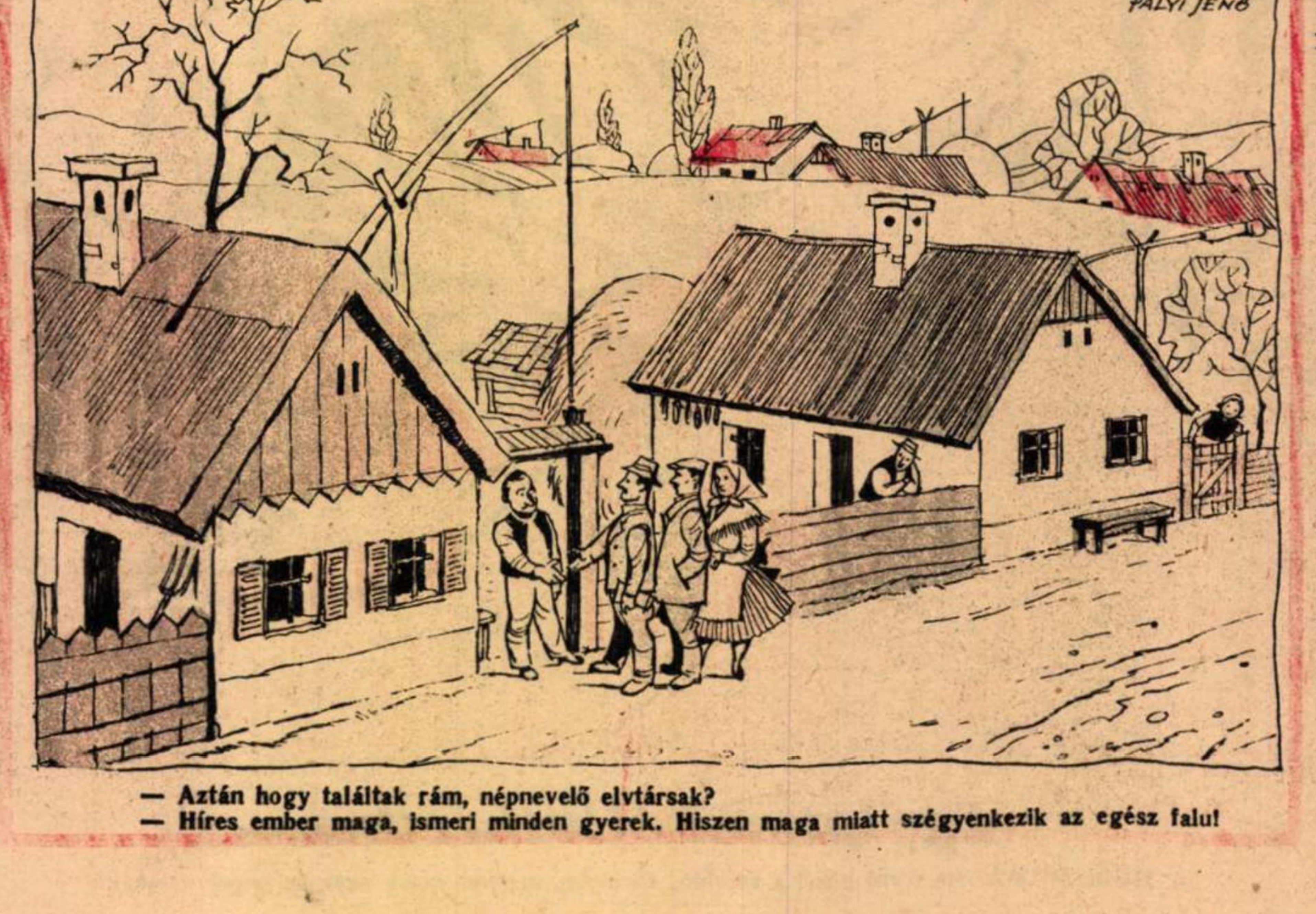

— Aztán hogy találtak rám, népnevelő elvtársak?
— Híres ember maga, ismeri minden gyerek. Hiszen maga miatt szégyenkezik az egész falu!

Popper, a kultúros

A Bámexbumfértnél Popper a kulturos. Szél ellenében háromszáz lépésre, lecsukott szemmel is meglátni, hogy Popper a kulturos és senki más. Középtermetű, pocakosodó, csillogó szemű, mintha egy kicsit mindig pityókos volna, borzashajú, tekintélyes férfiú ő, aki éjt nappallá téve fáradozik. Óriási tervei vannak: elő akarja adatni a gárdával a Tartuffeöt, állandóan részleteket citál belőle, ah Molière, micsoda sorok, micsoda sorok! Közben rigmusokat dünnyög, összekever egy csomó népdalt, műdalt, felkacag, valószínűleg a csattanón, amit nem árul el még senkifiának, mert meglepetés lesz! Ő a tánccsoport, lihegi, ő Olga Lepesinszkája és Rab István! Alig tudjuk lebeszélni egy parázs körcsárdásról. Az írói kollektíváról szűkszavúan nyilatkozik, csak annyit hajlandó elárulni, hogy a zsenge ifjú hajtások már burjánzanak felfelé, majd karcsú, de szilárd márványoszlophoz hasonlítja őket, olyan oszlophoz, melynek Popper az oszlopfeje.

Popper olyan, mint egy égő csipkebokor. A szó csak úgy ömlik belőle, fröcsköli a jelzőket, hasonlatokat. Kénytelenek vagyunk azonban lehűteni:

— De Popper elvtárs, mi úgy értesültünk, hogy a kultúrcsoport nem létezik, csak papiron!

Popper felkacag:

— Eddig így is volt, hahaha, bizony így, mi tagadás!

Aztán néhány keresetlen szóval rámutat az előző kultúrfelelős felelőtlenségére, fogyatékosságára tehetségtelenségére, fantázianélküliségére, kispolgáriságára, szűk prakticizmusára, satöbbi, amellyel sivataggá tette a kultúrélet bámexbumférti virányait. Tirádáját azzal fejezi be, hogy: „Eddig így volt, de ezentúl máskép lesz. Az én szerény személyem, nehogy azt higyjék, hogy ez önteltség, a világért sem, de az én személyem garancia arra, hogy az elődöm által tönkretett kultúrélet újra felépüljön romjaiból."

Popper befejezi a mondókáját, ámde mi újra kérdezünk:

— Tánccsoportról sem tudtunk eddig. Azt hallottuk, hogy népi tánccsoport nincsen, viszont erősen divik a jampitánc.

Popper a vállát vonogatja:

— Ez igaz! De nem győzöm eléggé hangsúlyozni, hogy ez a ténykörülmény csak eddig volt, de ezentúl gyökerében is másként lesz! A régi kultúrfelelős nem látta meg a táncművészetben, de különösen a népi táncművészetben a perspektívákat. Én viszont magam is népitáncolok!

— És mi van a csasztuska-brigáddal és az írókollektívával?

— Eddig semmi! — feleli Popper. — De a jövendő mást igér, mással kecsegtet. Az előző kultúrfelelős olyan se hideg, se meleg ember volt, jómagam azonban hajrás, belemenős gyerek vagyok! — mondja Popper kacsingatva. Aztán hirtelen eltűnik. Nyoma sincs. Valószínűleg randevúzik a kultúrélettel.

Amikor kifelé ballagunk az üzemből, megkérdezzük az egyik minket kísérő elvtárstól:

— Nem tudná megmondani véletlenül, hogy mióta kulturos Popper elvtárs?

— Popper? Popper? — tűnődik a kérdezett, aztán kiböki: Körülbelül másfél, két éve!

Mikes György

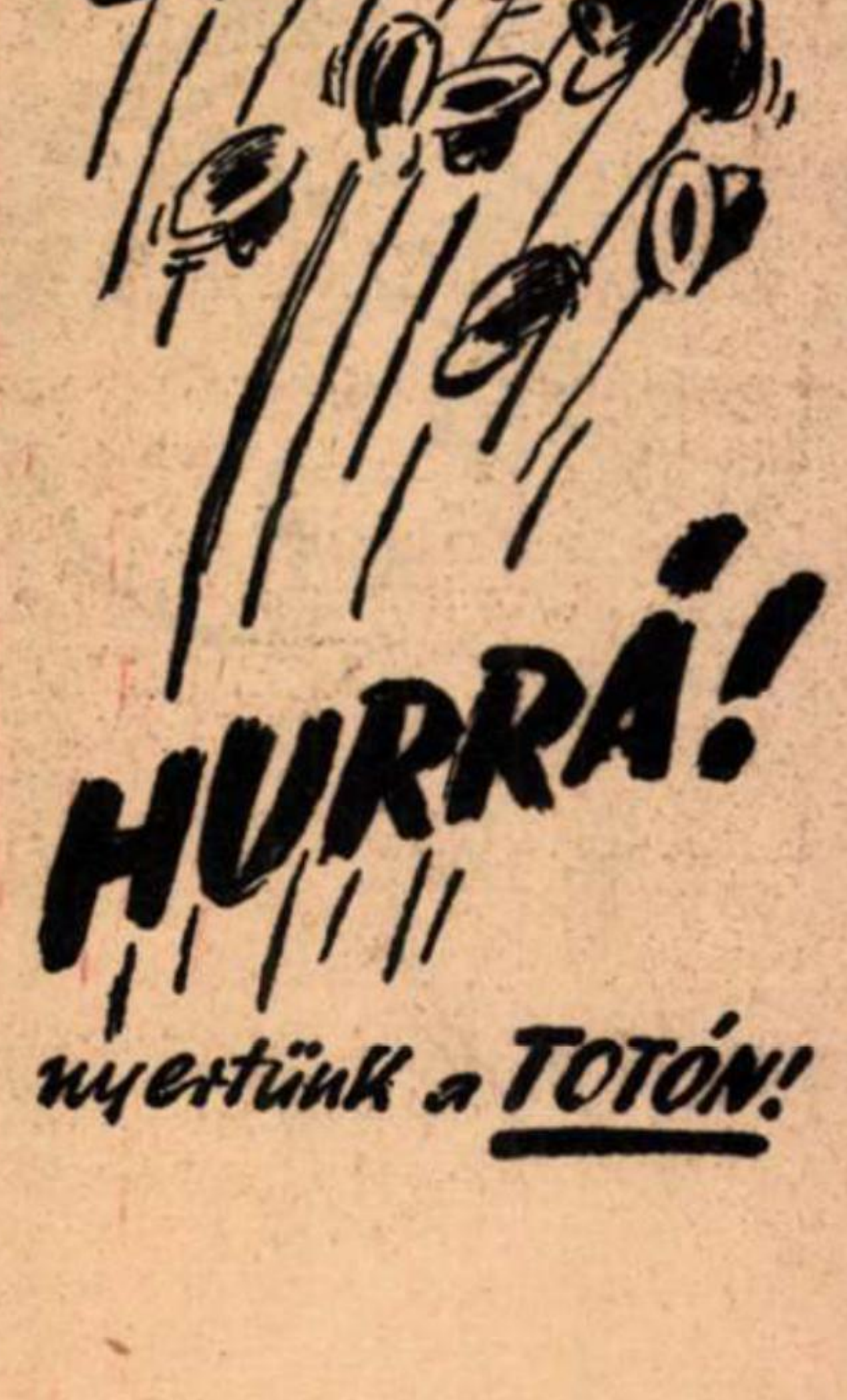
HURRÁ!
nyertünk a TOTÓN!

Tisztelt Zenei Plénum!

(Adassék a levél illetékes időben illetékes helyre.)

Lekottáztuk panaszunkat — szívügyünk a tánc-zene.
Fáj nekünk, hogy pont a slágert lepte meg a rákfene.
Efeletti bánatunkra nem találunk szavakat.
Borzasztó, hogy sláger-téren nincsen új a nap alatt.
Négy-öt-hat szám összevissza, ez az egész készletünk.
Ebből kérem — be kell látni — örökké nem élhetünk.
S mert rádiónk egyremásra ezt a pár dalt bőgeti,
Fülünkben e slágerekből magát új dal nőtte ki.
Ez az új dal az agyunkban ilyenképen zakatol:
...— gyí a ló, hej, gyí a ló, hej, megy egy cocó valahol.
E lovon ül a diák, kit útra küldött a szüle, —
E diák a barátfülbe egész belehülyüle!
A diáknak cimborája a legény, ki párt keres.
Neki Lázár kádár lányát ajánlja egy káderes.
A legénynek nem kell Sára, se Kalára, se Kató.
(Kató pettyes ruhát hord, bár petty ma már nem hordható...)
A legénynek Marika kell, aki lányban karakán,
És ül babos főkötőben pöfögőnek a nyakán!...
Nap-nap után, reggel-este, hanglemezek cím alatt
Ez a pár szám ismétlődik, s bánat bennünk így fakad:
Mégse kéne „silózni" a hanglemezt, ez nem való.
Olykor egy kis friss termés és friss csemege volna jó!
Ki mindennap pitypalattyra ébred, mérges lesz nahát,
S ha egy fürjet tudna fogni, — kitekerné a nyakát.
Kinek minden este cseng a csinn, a bumm, a kalapács, —
Dalszerzőnek azt kívánja, hogy: — Csípje meg a darázs!
A fülünk nem hazajáró hanglemezek garázsa.
Jaj, ha már egy dalnak nincsen himpora, se varázsa!
Minden lemez sikerében van bizonyos csúcshatár.
Az egyik, mint őrült borbély, önmagát is unja már.
Alig várja, hogy a másik agyonjátszott lemeze:
Rajta Rudi a bősz borbélyt a műsorról levegye;
Ugyanakkor a bősz borbély Rajta Rudit nyírja ki!
(S várja meg a két lemez, míg visszasirja valaki...)
T. Zenei Plénum, kérünk, — ez a konferencia
Termelési értekezlet legyen inkább! Nem vita.
Az a jó, ha eredményként friss, új számok születnek.
Plénumból ne szemnek legyen haszna, — de a füleknek!

K. TOTH LENKE

A lelkiismeret szava

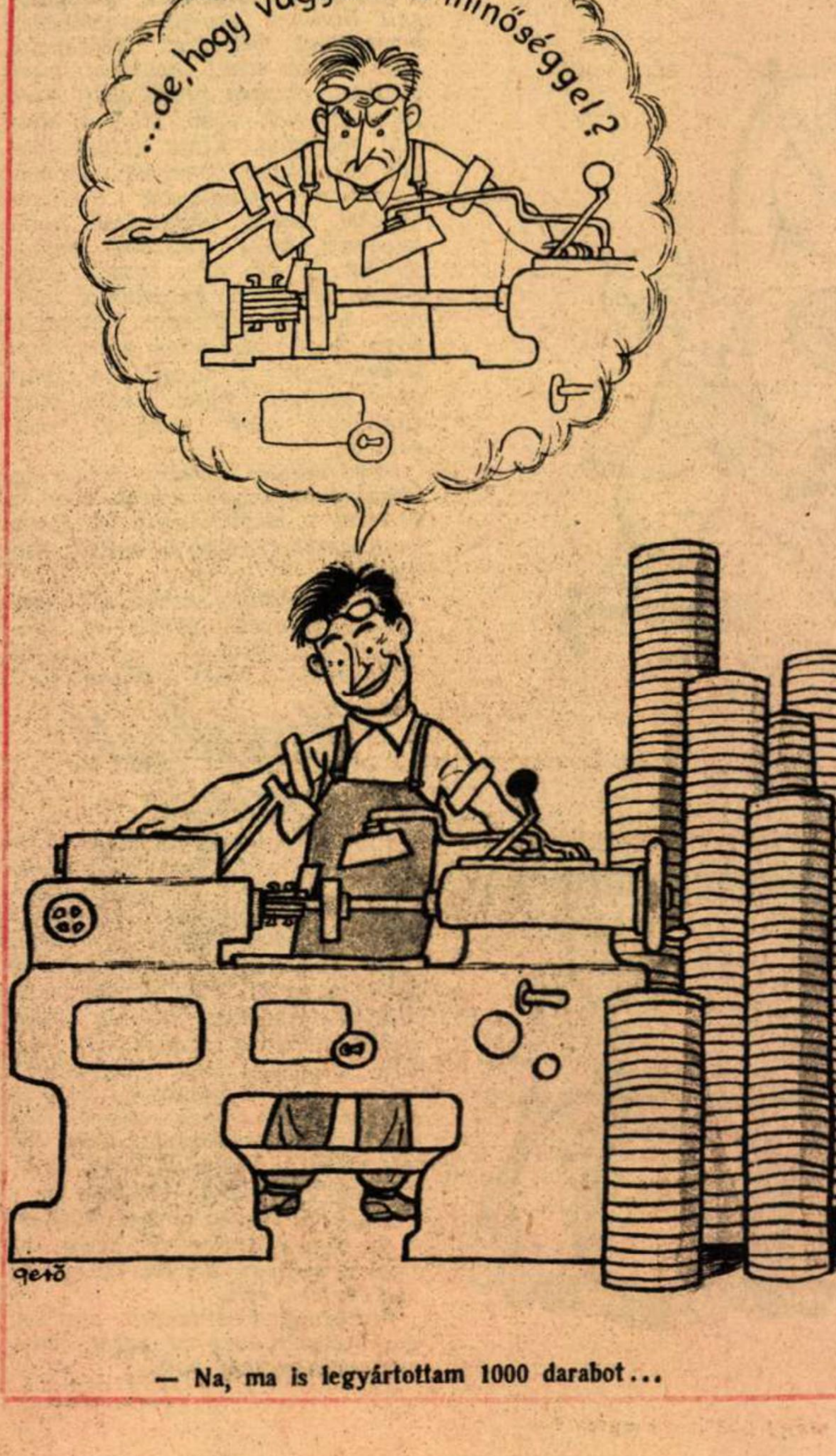
...de, hogy vagyunk a minőséggel?
gerő

— Na, ma is legyártottam 1000 darabot...

FÉLTI A FEJÉT

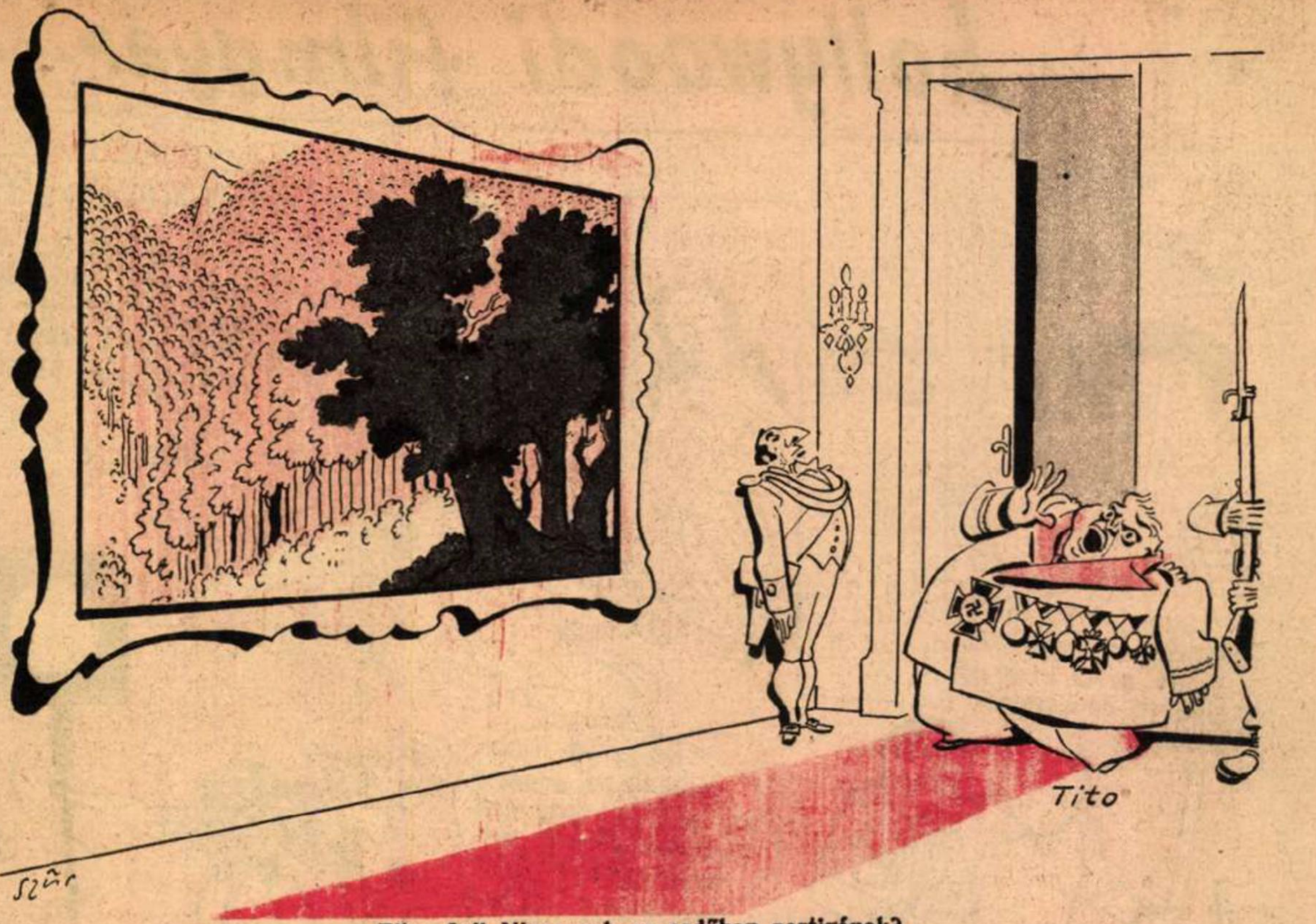

Tito: Jaj! Nincsenek az erdőben partizánok?

HÁZITELEFON

A házitelefon rendkívül kecses jelenség. Nagyobb is, hosszabb is, mint unokaöccse, a közönséges telefonkészülék, bár éppúgy összetekerőzött zsinór köti össze a külvilággal, mint a közönséges telefont. A házitelefon magasabb rangját azonban az jelzi, hogy gombok vannak rajta, mint valamikor a mandarinok kalapján. Kék-, sárga-, piros-, sőt zöldszínű gombok — ibolyántúli színű csak azért nincs, mert az nem látható. Az olyan avatatlan ember, akinek még nem volt dolga a házitelefonnal, azt hinné, hogy a házitelefon alapjábanvéve modern zeneszekrényke. Mert, ha lenyomja a különböző színű gombokat, más és más hangban gyönyörködhet. Van a házitelefonnak hosszú elnyújtott búgása, olyan, mint amikor vadgalambokat gyilkolnak, van neki apró tü-tü hangja, van brekegése, a sárgára szirénázik, a kékre felhördül, mint akit fojtogatnak. Előfordul néha, hogy emberi beszédet is közvetít, valahogy ilyenformán: ...mert ... hü — hü — hü ... átadtam... hü-hü-hü ... nem az elvtársnak... hü-hü-hü ... Ez azonban nem azt jelenti, hogy a házi telefon zenekísérettel közvetíti a közvetítendő beszédet, erre a házitelefont tulajdonképpen nem rendezték be. Ez mindössze annyit jelent, hogy amikor beszélni akarsz Y elvtárssal, aki ugyanabban a házban a harmadik emeleten székel, s e célból ferdén lenyomod a piros gombot, óvatosan tárcsázol hármat, aztán megvárod, míg a készülék oldalán kinyílik az üvegkarika alatt egy fehér csillag és akkor nagyhirtelen lenyomod a sárgát, s ha véletlenül nem tü-tül, nem búg, nem makog, nem hörög, hanem csak szépen és mélán danázik, akkor az illető éppen mással beszél, vagy pedig elutazott Ráckevére az édes nagynénikéjéhez, de azért a beszélgetése az X-szel áthallatszik.

A házitelefon alapjábanvéve, mint minden melódikus teremtmény, nem túlságosan mérges természetű. Inkább csak akkor hördül fel, ha az embert kívülről keresik. Ilyenkor nem csenget, hanem rekedten zeng, azt mondja: zeem-zeem, ami telefonkészüléknyelven azt jelenti, fene egye meg, már megint zavarják a membránomat, most az egyszer nem bránom, de aztán elég legyen belőle... Te meg nyomod a gombot, skálázol a kéken, a pirosan és kiabálsz a kagylóba, de csak annyit értesz meg, hogy valami illető a világűrben viszont azt kiabálja neked, hogy te vagy süket.

A napokban berreg az én jó kis házim. Felveszem, szokása szerint tü—tül. Leteszem, szokása szerint morog. Nyomom az egyik gombját, semmi nesz, mintha minden kihalt volna. Nyomom a másik gombját, jelentkezik a normál A hang. Nyomom a pirosat, szépen zúg. Nyomom... elzenélgettem vele egy fél órát, s már arra gondoltam, hogy gomb helyett kinyomom az oldalát. Ekkor verejtékezve csapzottan, lihegve berontott társam a szomszéd szobából: — Mit művelsz azzal a telefonkészülékkel, már egy félórája kereslek fontos ügyben!...

Akit telefonkészülékkel áldott meg a sors, az legyen bölcs. Csendesen félrevonom hát és halkan így szólok hozzá: Ha máskor beszélni akarsz velem, akkor szépen nyugodtan nyomj meg a készüléken egy gombot, de finoman és érzéssel, aztán tedd le a kagylót és gyere át hozzám...

BODÓ BÉLA

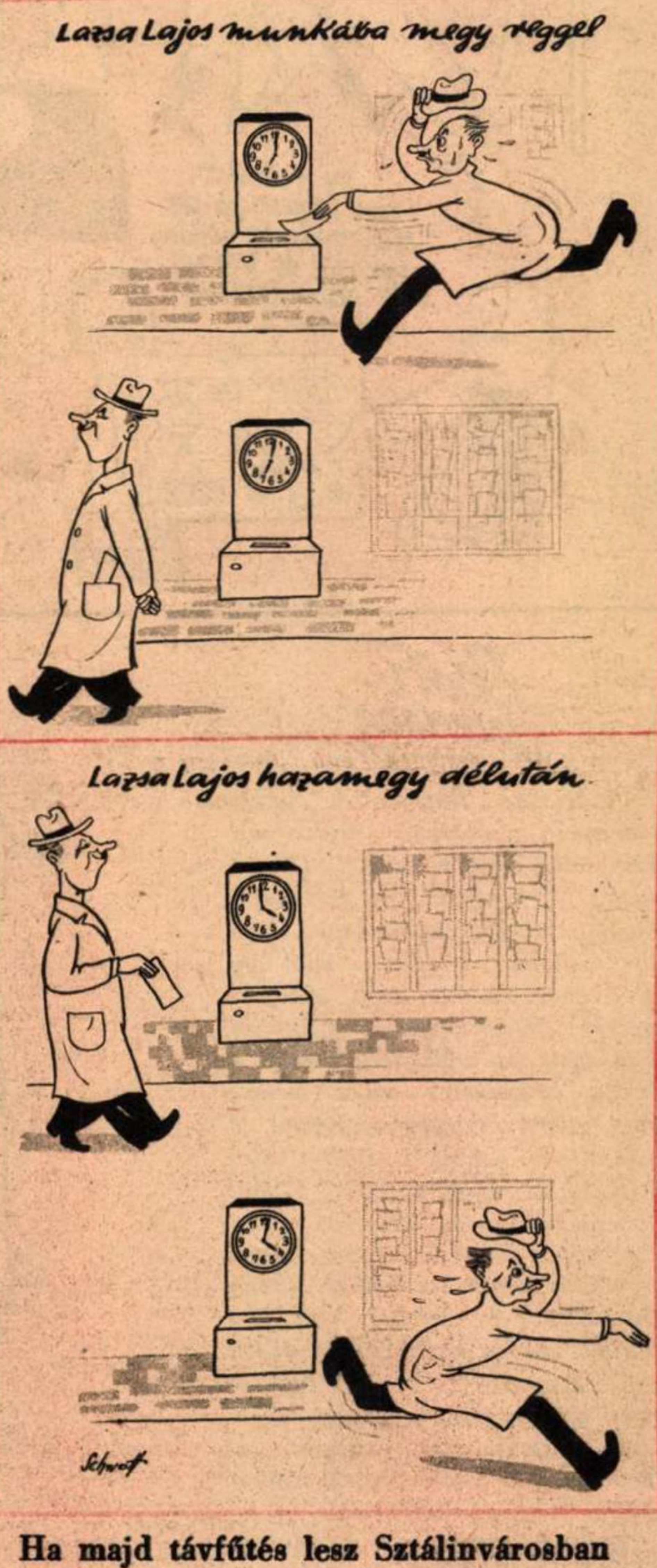

Ha majd távfűtés lesz Sztálinvárosban

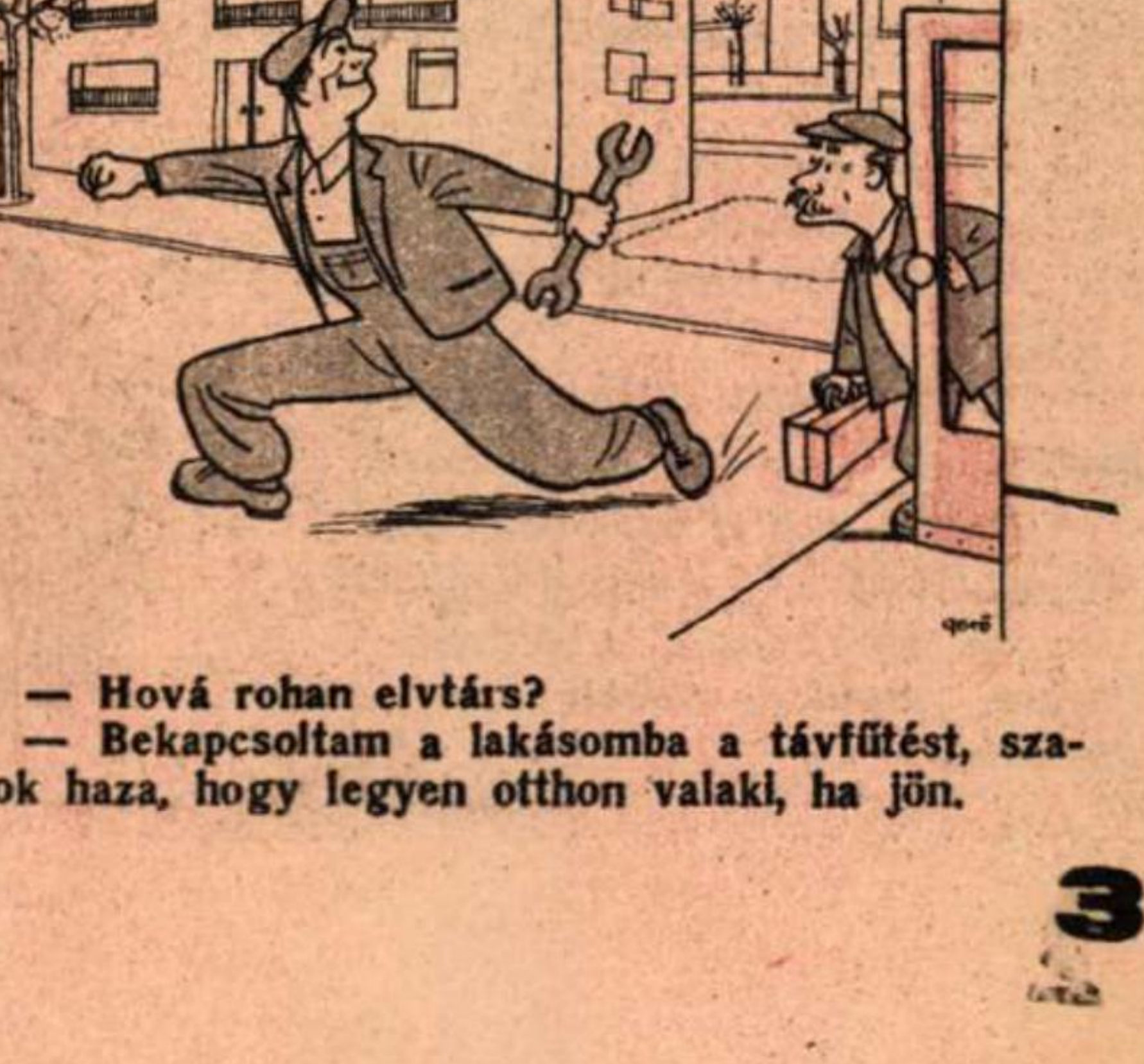

— Hová rohan elvtárs?
— Bekapcsoltam a lakásomba a távfűtést, szaladok haza, hogy legyen otthon valaki, ha jön.

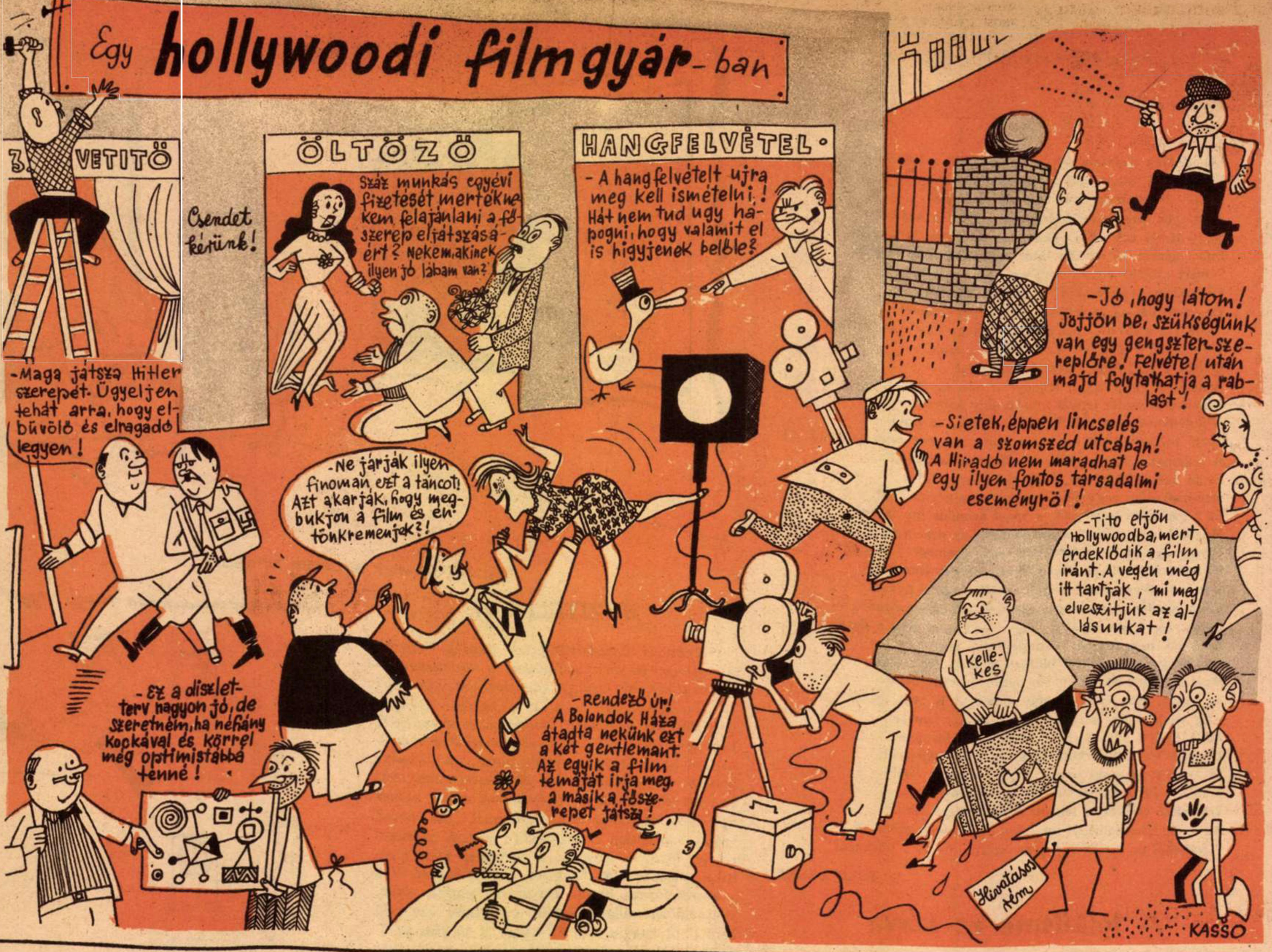
Egy hollywoodi filmgyár-ban
3 VETÍTŐ
Csendet kérünk!
ÖLTÖZŐ
Száz munkás egyévi fizetését mertékne kem felajánlani a főszerep eljátszásáért? Nekem, akinek ilyen jó lábam van?
HANGFELVÉTEL
- A hangfelvételt ujra meg kell ismételni! Hát nem tud ugy hápogni, hogy valamit el is higyjenek belőle?
- Jó, hogy látom! Jöjjön be, szükségünk van egy gengszter-szereplőre! Felvétel után majd folytathatja a rablást!
- Maga játsza Hitler szerepét. Ügyeljen tehát arra, hogy elbűvölő és elragadó legyen!
- Ne járják ilyen finoman ezt a táncot! Azt akarják, hogy megbukjon a film és én tönkremenjek?!
- Sietek, éppen lincselés van a szomszéd utcában! A Híradó nem maradhat le egy ilyen fontos társadalmi eseményről!
- Tito eljön Hollywoodba, mert érdeklődik a film iránt. A végén még itt tartják, mi meg elveszítjük az állásunkat!
Kellékes
- Ez a díszletterv nagyon jó, de szeretném, ha néhány kockával és körrel még optimistábbá tenné!
- Rendező úr! A Bolondok Háza átadta nekünk ezt a két gentlemant. Az egyik a film témáját írja meg, a másik a főszerepet játssza!
Hivatásos rém
KASSO

Pesti jelenség

Villamosan történt. A hatos, amelyiken utaztam, kivételesen nem volt nagyon zsúfolt. (Kicsit igen.) A kocsiban a perronajtó mellett állt egy fiatalasszony, karján kisfiával. A fiúcska már úgy 4—5 éves lehetett. Szép, jólfejlett gyerek. Az asszonyka arca kipirult s lihegett az erőlködéstől, mert a kisfiú természetes súlya mellett még élénk mozgékonyságával is nehezítette helyzetét. Jobbra-balra hajladozott, izgett-mozgott, kiabált s mindenáron az ablakhoz szeretett volna jutni. Érthetően, hiszen a kilátás vonzereje mellett „férfiúi önérzetét” is sértette, hogy úgy tartják karon, mint valami egy-két éves kisgyereket. Őt, aki egyszer már a kocsiúton is átment egyedül. A fiatalasszony nyögött, sóhajtozott, de hiába kémlelt jobbra-balra, sehol egy üres hely.

Időközben odaért a kocsi igen kedves kalauznője. Meglátta az asszonyt, felfogta nehéz helyzetét és segíteni akart. Tapasztalt kalauznő lévén, tudta, hogy ülőhely felkínálásában bizakodni: reménytelen. Éppen ezért tehát a következő egyszerű tanáccsal fordult a fiatalasszonyhoz.

— Tessék csak letenni a gyereket, majd beállítjuk ide az ablakhoz. Nehéz lehet tartani egy ilyen nagy fiút.

A fiatalasszony utánozhatatlan pestiességgel élesen szólt vissza:

— Nekem nehéz, nem magának! Mit avatkozik bele a más dolgába?!

S az erőlködéstől kivörösödve, lihegve, fáradtan, rántott egyet a gyereken.

— bán —

WASHINGTONI KIFŐZÉS

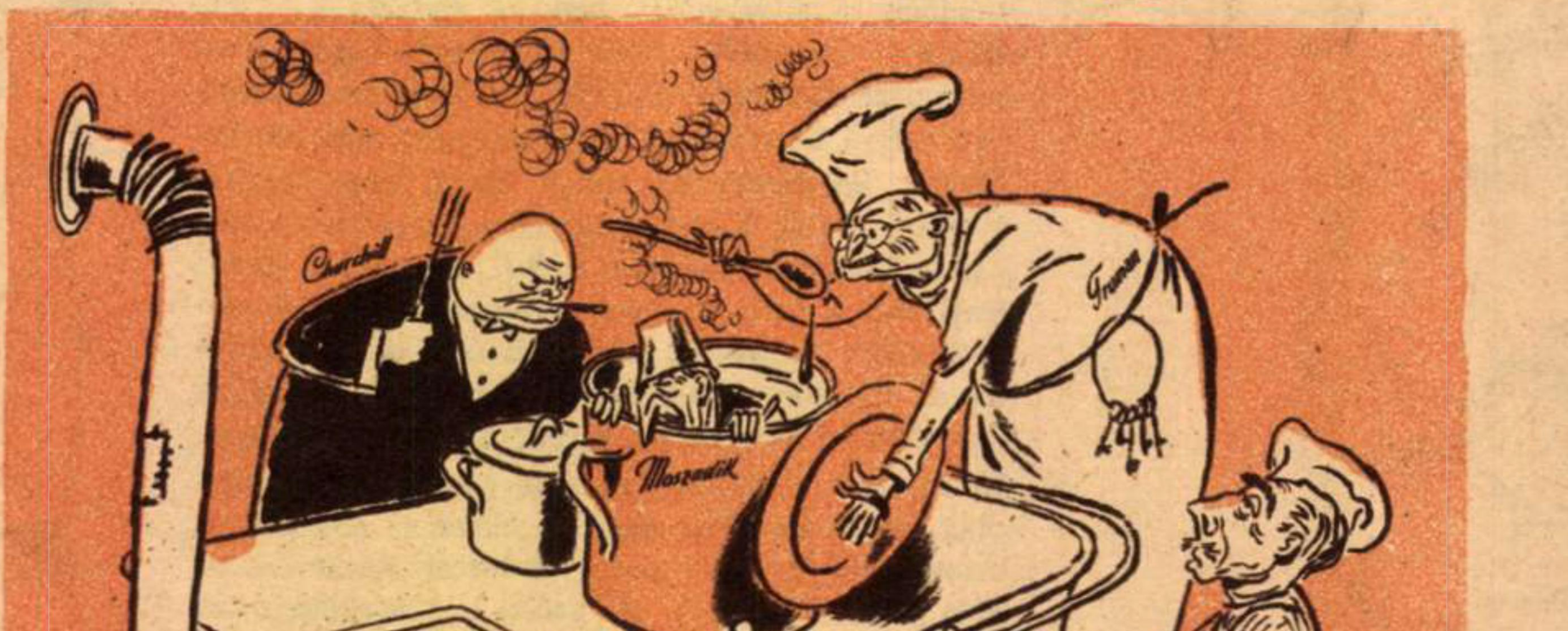
Churchill
Truman
Moszadik
Acheson

CHURCHILL: Puhul már?

Pillanatfelvételünk a karikatúra kiállítás bürokrácia-terméből

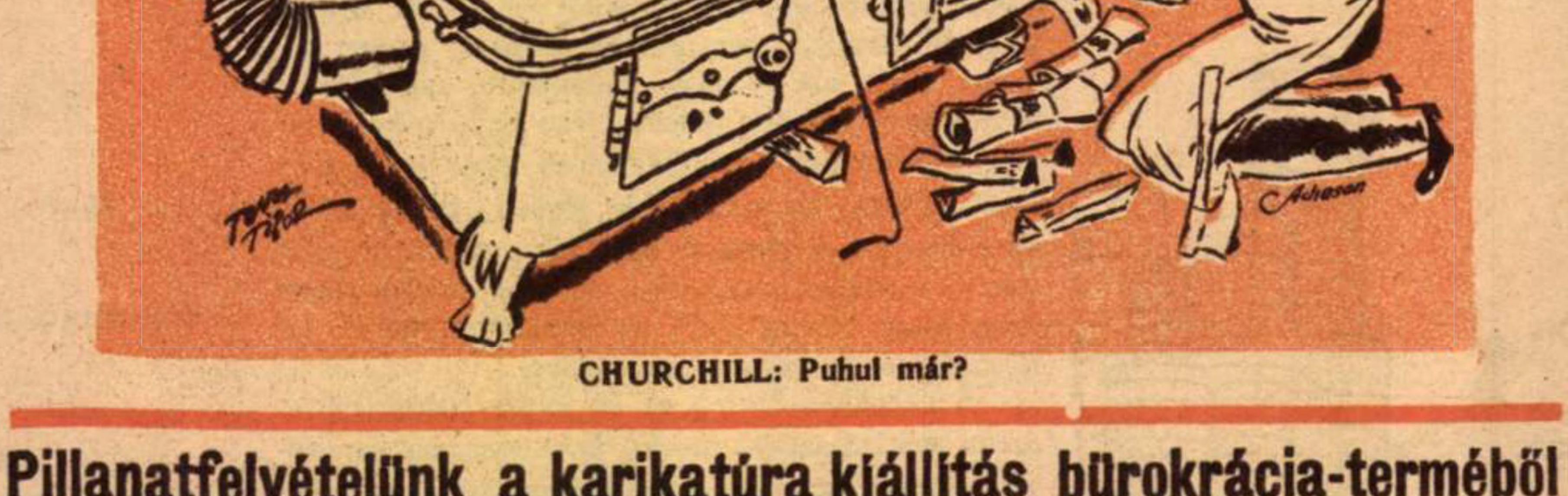
HAHA!
HI!
HEHE!!
HIHIHIHI!
BRUHAHAHA!
VAHAHA!
BRUHHAHA!
HEHEHE!
HOHOHO!
HAHA!
HAHA!
HA!
HIHI!
HEHEHE!
HAHAHA!
BRUHAHAHA!
HUHUHU!
HIHIHI!
HAHA!
HAHA!
Ó!
HEHE!
HIHI!
HAHAHA!
HOHOHO!
HEEHEE!
BRUHAHAHA!
HIHIHIHI!
HAHA!
HI!

Viterbo

Viterboban tárgyalják a boldogult Giuliano sziciliai rablóvezér bandájának bűnperét. Boldogultnak részben azért nevezem, mert meghalt, részben pedig azért, mert De Gasperiék alatt minden bandita boldogult. Kínos dolgok jönnek napfényre, amelyek elhomályosodással fenyegetik Giuliano emlékét. Mert Giulianóról tudta mindenki, hogy sokszoros rablógyilkos, de azt nem tudták, hogy milyen bizalmas kapcsolatai vannak De Gasperiékkel. Kiderült, hogy Scelba közvetlen összeköttetésben állott a banditákkal, amit azért szégyel jobban Scelba, mint Giuliano, mert Giuliano már nem él.

Mindenesetre érdekes volna, ha láthatnánk, milyen arccal olvassa Truman a megboldogult Giuliano bandájának ránézve is terhelő vallomásait.

Bár a világra sokkal több haszon származnék abból, ha Giuliano olvashatná a megboldogult Truman bandájának vallomásait.

Marshallizált — haladás —

Egy olasz lapban beszámolót olvastunk, amely Olaszország haladásáról tesz tanúbizonyságot. Amióta az amerikaiak betették a lábukat Olaszországba, ez az első olyan jelenség, amit haladásnak lehet nevezni. Tárgyilagosan megállapíthatjuk, hogy az első fecske, a fejlődés és a haladás első fecskéje megjelent az Apennini-félszigeten. Azt is hozzá kell tennünk tárgyilagosan, hogy ebben Trumanéknak oroszlánrészük van: túlzás nélkül mondhatjuk, hogy ez kizárólag Trumannak köszönhető.

Hogy mi ez az óriási haladás?

Az olasz lap közli, hogy ma Olaszországban két és fél millió barlanglakó van.

Márpedig mint tudjuk, százezer évvel ezelőtt még az egész emberiség barlanglakó volt.

La Prude megmondta...

Először azt kellene tisztázni, hogy ki is az a La Prude és azután, hogy mit mondott meg. Ez utóbbi felderítése sokkal könnyebb. Aki csak hallja Kertész kartársat, értesülhet La Prude bölcs tanításairól. Ha későn jön be Kertész a munkahelyére, arra hivatkozik, hogy La Prude is megmondta már: „Ha későn is kezdel valamihez, egésznapi alapos munkával behozhatod mulasztásod." Ha arról esik szó, hogy Kertész nem foglalkozik kellőképpen a hozzá beosztott ifik képzésével, máris hallható a La Prude-idézet: „Ne nyesegessük az ifjú tölgy hajtásait, mert az ágak nem hoznak gyümölcsöt."

Aki félve meg merte kérdezni Kertésztől, hogy tulajdonképpen ki is az a nagytudású La Prude, arra gúnyosan ráförmedt: — Na, szép kis káder vagy, hogy még ezt sem tudod! La Prude haladószellemű francia szociológus és szakszervezeti vezető!

Hosszas utánjárás után meggyőződtünk arról, hogy La Prude — nem létezik! Kertész találta ki, hogy mögéje bújjon, vele takaródzzék, ha valami hibát követett el. Ekkor ugyanis ellentmondást nem tűrő hangon hengerelt le minket a bölcs francia idézeteivel.

Elhatároztuk, hogy vétkeiért megbüntetjük. Alig lépett be Kertész elkésve munkahelyére, rögtön hivatkozva egy idevágó La Prude-idézetre, rátörtünk.

— Óriási újság, La Prude Budapestre érkezett — közöltük vele.

Kertész elsápadt. — Nem igaz — nyögte.

— Dehogyisnem — bizonygattuk — sőt, meglátogat néhány üzemet, köztük elsőnek a miénket. Eppen most gyüjtünk a dekorációra.

Kertész egy tízessel lett szegényebb. Egy virágcsokorra való gyüjtés után újabb öt forinttal könnyebbedett meg sötét lelkiismerete. Mi folytattuk a játékot.

— Az üdvözlő beszédet persze te mondod!

Kertész tovább sápadozott. — Nem tudok franciául.

— Ő tud magyarul. Neked aztán igazán tudnod kellene, hogy ő két évet töltött hazánkban, hiszen te ismered legjobban műveit.

— Lefényképeztetjük a házat, ahol lakott és rámába téve nyujtjuk majd át neki — vágtam közbe. — Kertész, adj rá még egy tízest.

Kertész teljesen megtört.

— Nem kérhetnénk meg La Prude-öt, hogy csak holnap, vagy később jöjjön ide..? Esetleg egyáltalán nem... Én megjavítom munkámat, pontosan járok majd be, igérem az ifikkel is foglalkozom, csak ne jöjjön. És soha többször nem idézem őt.

Ez hatott. Azóta valóban nem hangzott el üzemünkben több La Prude-idézet, egyet kivéve. Amikor Kertész visszakérte a 25 forintot. Akkor ugyanis mi idéztük La Prude-öt: „Ha már elkövettél egy marhaságot, add a pénzt az üzem sportalapjára..."

TARDOS PÉTER

KIS FEJTÖRŐ-
NAGYOKNAK
MESE

A „Magyar Rádió" legfrissebb számának rejtvényrovatában olvashatja mindenki:

Ki nyert e héten a gyerekek közül?

Egy-egy könyvet nyertek:

Szabó Józsefné, Ebergényi Sámuelné, Dr. Iván Béla, Felber Jánosné, Bravmann Artúrné.

Brávó gyerekek! Csak pályázzatok ezután is hétről-hétre szorgalmasan s nem marad el a várvavárt jutalom!

Sok a hiba az exportárúk csomagolásánál

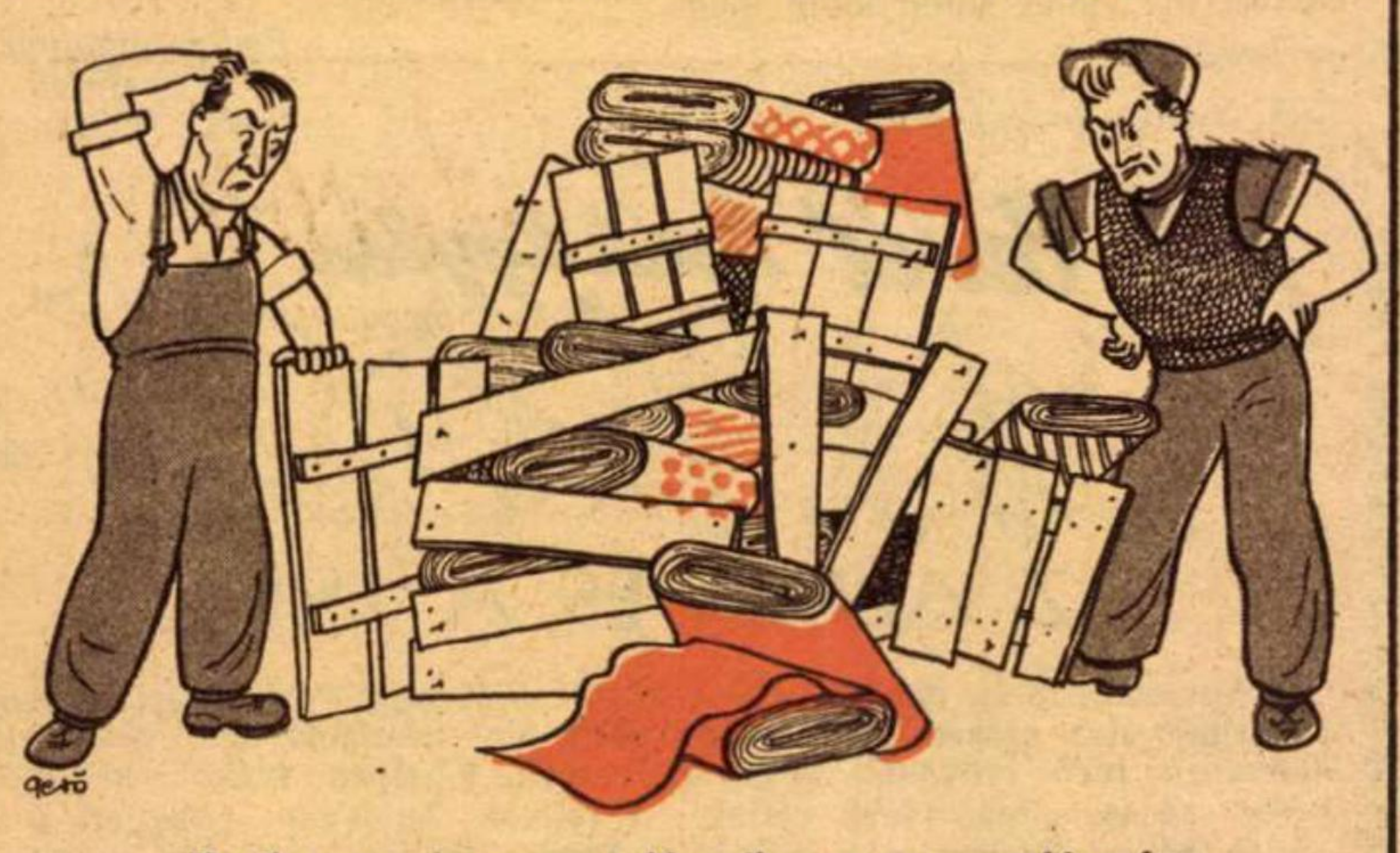

Ha ilyen a vég csomagolása, ilyen a csomagolás vége.

Költözik a szerkesztőség

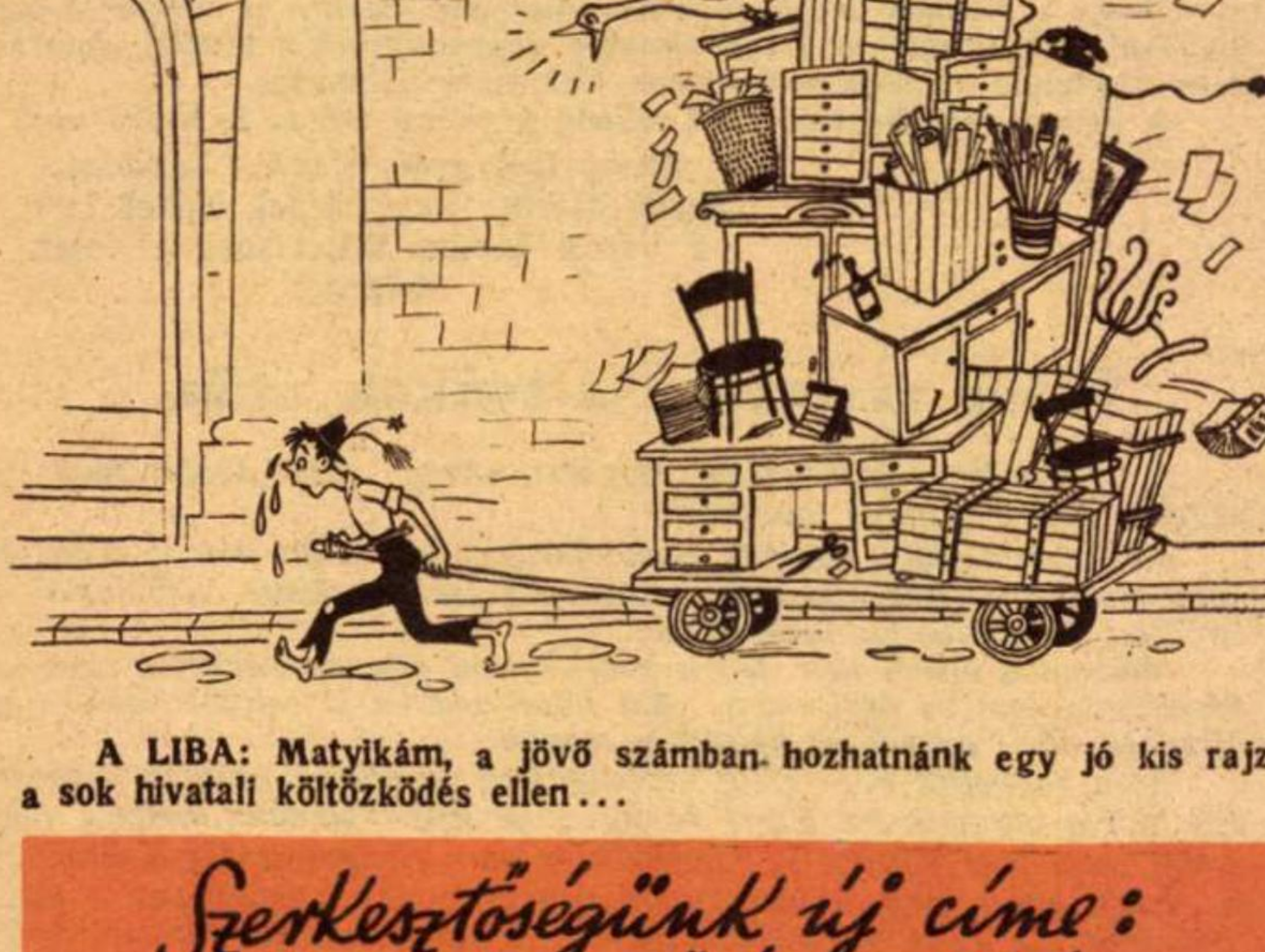

A LIBA: Matyikám, a jövő számban hozhatnánk egy jó kis rajzot a sok hivatali költözködés ellen...

Szerkesztőségünk új címe:
BUDAPEST, LENIN-KÖRÚT 9-11
Telefon: 222-271, 221-293

Acheson az ENSz közgyűlésére indul

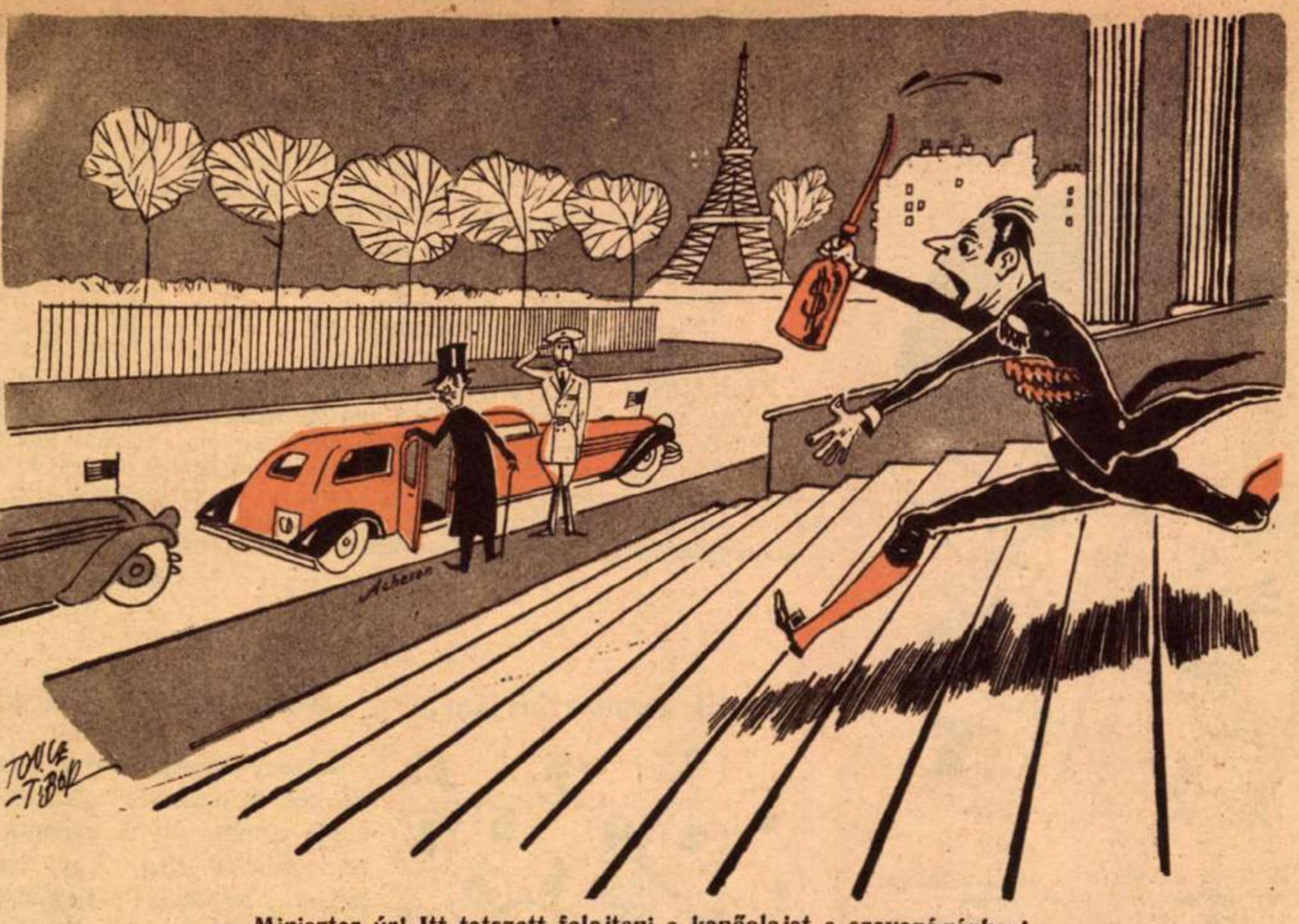

— Miniszter úr! Itt tetszett felejteni a kenőolajat a szavazógéphez!

Az elvarázsolt író

Élt egyszer egy ember, akinek az volt a legjellemzőbb tulajdonsága, hogy önmagát tökéletesnek képzelte. Ha valami nagyon szépet akart látni, a tükörbe nézett. Ha a legjobb társaságot kereste, egyedül maradt. Ha a szellemi élvezet legmagasabb fokára vágyott, akkor a saját műveit olvasta. Mert íróember volt az istenadta, s ha ragaszkodni akarunk a saját szavaihoz: a világ valaha született legnagyobb írója. Hiába hívták fel a figyelmét néha valamelyik műve egy-egy hibájára, csak fölényesen mosolygott azokon a szerencsétlen golyhókon, akik a tökéletesben keresnek hibát, a napban árnyékot, s a végtelent méricskélik centiméterrel.

Talán vak volt a hibákkal szemben? Nem, ezt még az ellenségei sem mondhatták rá. Éles szeme, biztos ítélőképessége volt. A legkisebb hibát is észrevette *mások* műveiben. Híres kritikus volt, valósággal rettegtek a bírálatától. Csak az nem fért senkinek a fejébe, hogy egy ember, aki olyan tökéletesen meglátja másokban a legkisebb hibát is, hogyan nem képes meglátni saját magában a legnagyobbakat sem. Amikor egyszer ezt megmondták neki, elnézően mosolyogva válaszolt:

— Higgyétek el, magam is szeretnék néha önbírálatot gyakorolni. Szeretnék hibákat felfedezni magamban, s műveimben. De mit csináljak, amikor erre egyszerűen nincs alkalmam? Ahol nincs, ott ne keress! Vagy talán azért nem látnék hibákat, mert műveim tökéletessége elkápráztat? Nos, nekem egyszerűen nincs módom önbírálatra, mert nincsenek hibáim. Ellentétben veled, kedves barátom...

És hosszú fejtegetésben ostorozta az illető munkásságát.

Egy alkalommal, amikor az író befejezte legújabb művét, meghívta barátait, hogy részleteket olvasson fel belőle. Az összejövetel előtti este, lefekvés előtt, rosszkedvűen gondolt arra, hogy mennyit bosszantják amiatt a fránya önkritika miatt. A sok tehetségtelen, ostoba ember persze irígykedik és azt szeretnék, ha ő maga fricskázná meg saját magát. Bosszankodva aludt el.

Álmában megjelent neki egy kis manó. Amikor jókedvűen ugrált előtte, észrevette, hogy az író bosszúsan ráncolja össze a szemöldökét. Meg is kérdezte tőle, hogy mi a baja. Az író dühösen rázta a fejét.

— Nem tudom, mit csináljak. Már mindenkitől ezt hallom: önkritika, önkritika! Nem tehetek róla, hiányzik belőlem, úgy látszik. Mit tegyek? Hazudjak? Találjak ki önbírálható hibákat?

A manó lekötelezettje volt az írónak. Az író teremtette őt, egy meséjében szerepelt, s ezzel halhatatlanságot adott neki. Figyelmesen hallgatta tehát az írót, aki így tépelődött:

— Mit tegyek? Mit tanácsolsz?

A manó hosszas töprengés után nagyot sóhajtott:

— Hm... nehéz dolog! Ezen nekem is gondolkoznom kell!

Érezte az okos kis manó is, hogy csaknem lehetetlen feladat előtt áll. Önkritikára bírni az írót! Gondokba merülve tűnt el.

Másnap, amikor összegyűltek a vendégek, az író vigyázva vette elő a kéziratot, mintha drága gyémántot tartana a kezében. Ekkor a kis manó mögéje lopódzott — nem vette észre senki, mert ködsipka volt rajta — és varázspálcájával megérintette az író fejét, éppen abban a pillanatban, amikor az beszélni kezdett.

Csodák csodája, az író kegyetlenül ostorozni kezdte a saját munkáját. Éles logikával fejtegette a mű gyengeségeit, hogy milyen kezdetleges a történet, milyen valószínűtlenek az alakok, milyen döcögő a cselekmény, a nyelvezete pedig... szégyen, gyalázat, hogy valaki enynyire nem törődik a kifejezés tisztaságával és szépségével.

Mindenki ámult, bámult, amikor az író soha nem tapasztalt éles önbírálatát hallotta. Persze, senki sem tudhatta, hogy a kis manó varázspálcájának hatására az író azt hitte, hogy a művet *más* írta...

FELEKI LÁSZLÓ

Amerika ajándéka Görögországnak

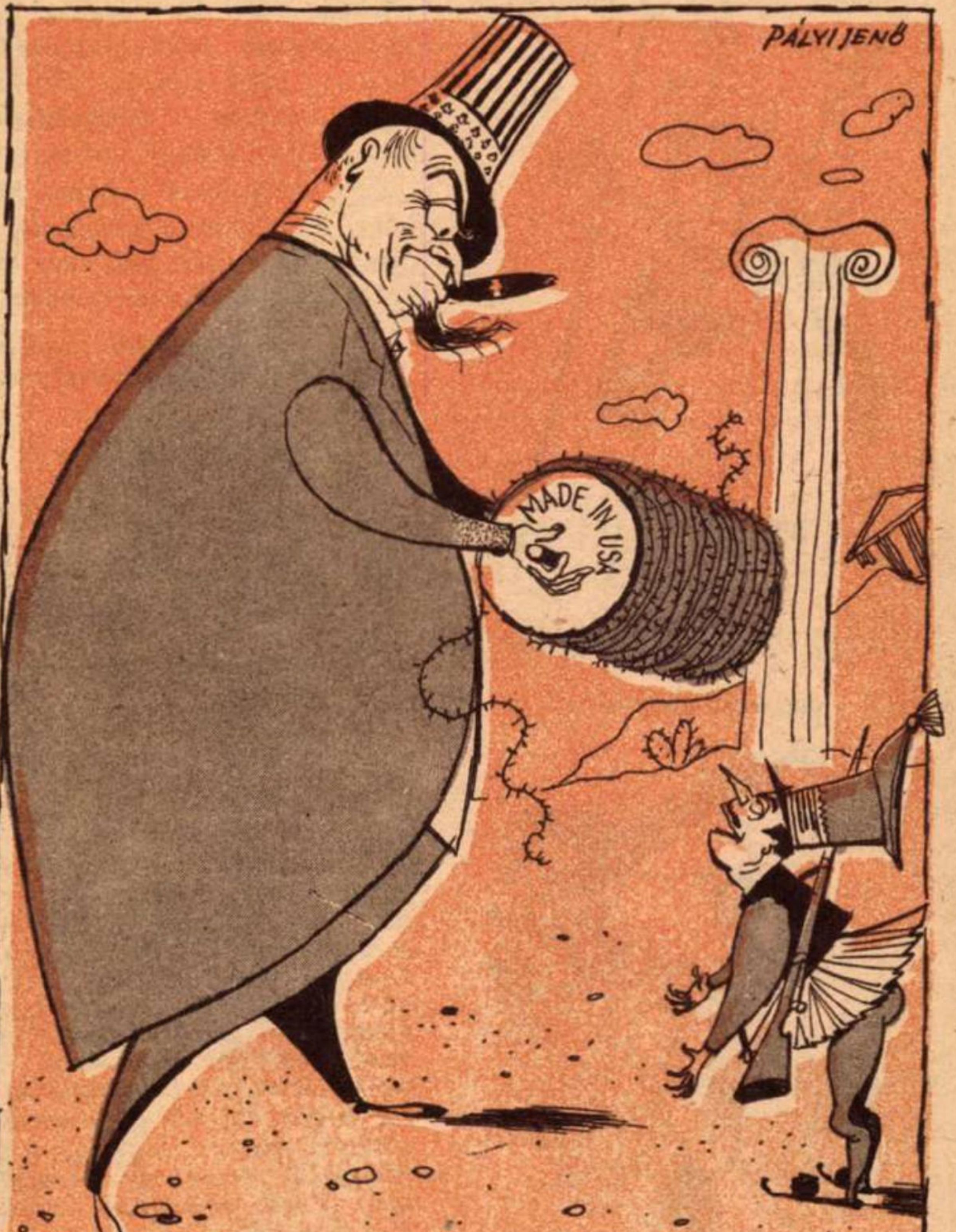

— Itt a szögesdrót belügyminiszter úr, de aztán gondoskodjék foglyokról!!

Heti Krónika

ARGENTIN CSILLAGÁSZOK ÉGITESTET NEVEZTEK EL PERRON DIKTÁTOR FELESÉGÉRŐL

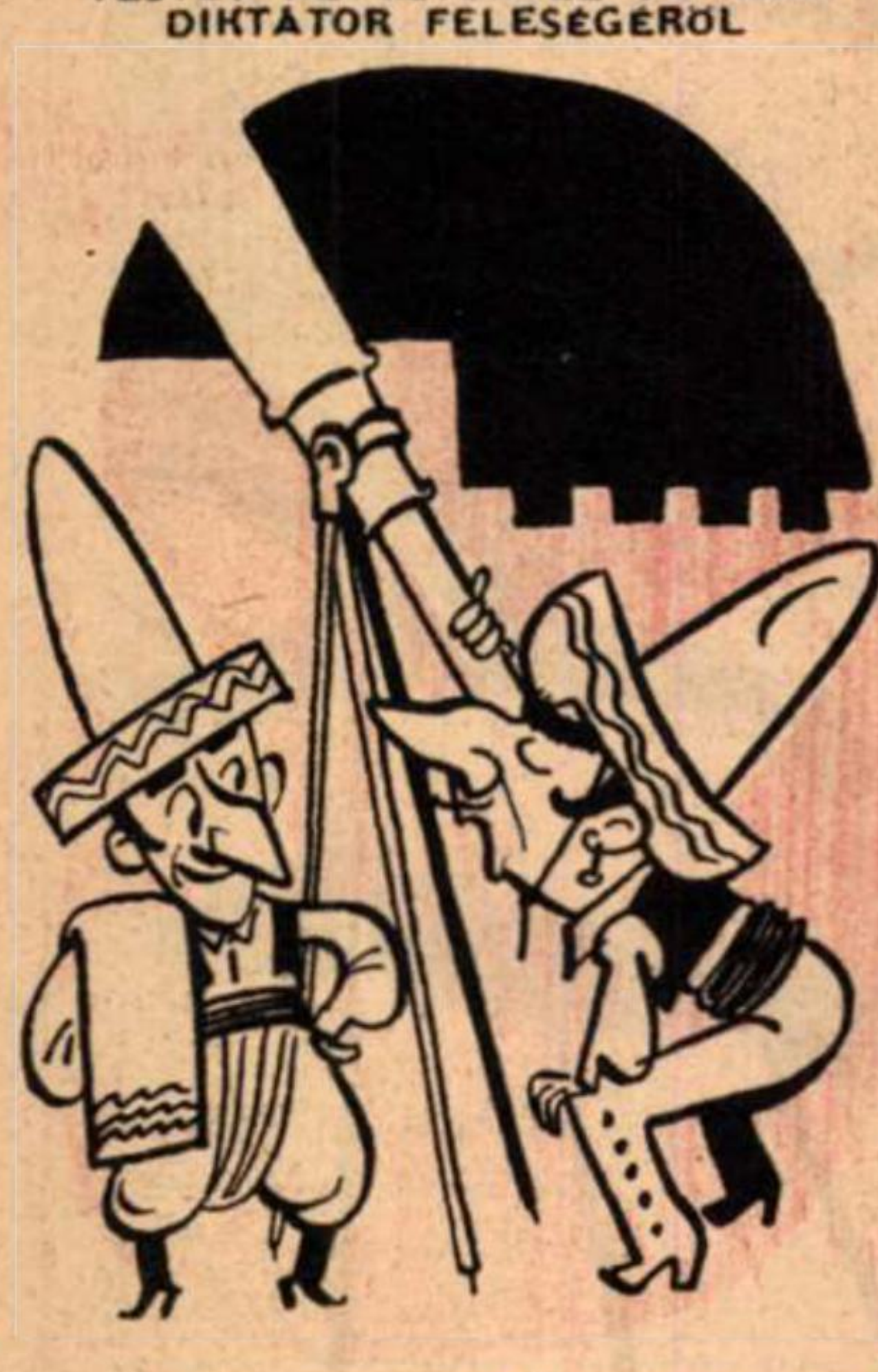

— Mért nevezték el azt a csillagot a mi diktátorunk feleségéről?
— Hogy közelebb legyen az argentin demokráciához.
— Hát az hol van?
— A holdban.

KÜLSZINRŐL FEJTIK A SZENET TATABÁNYÁN

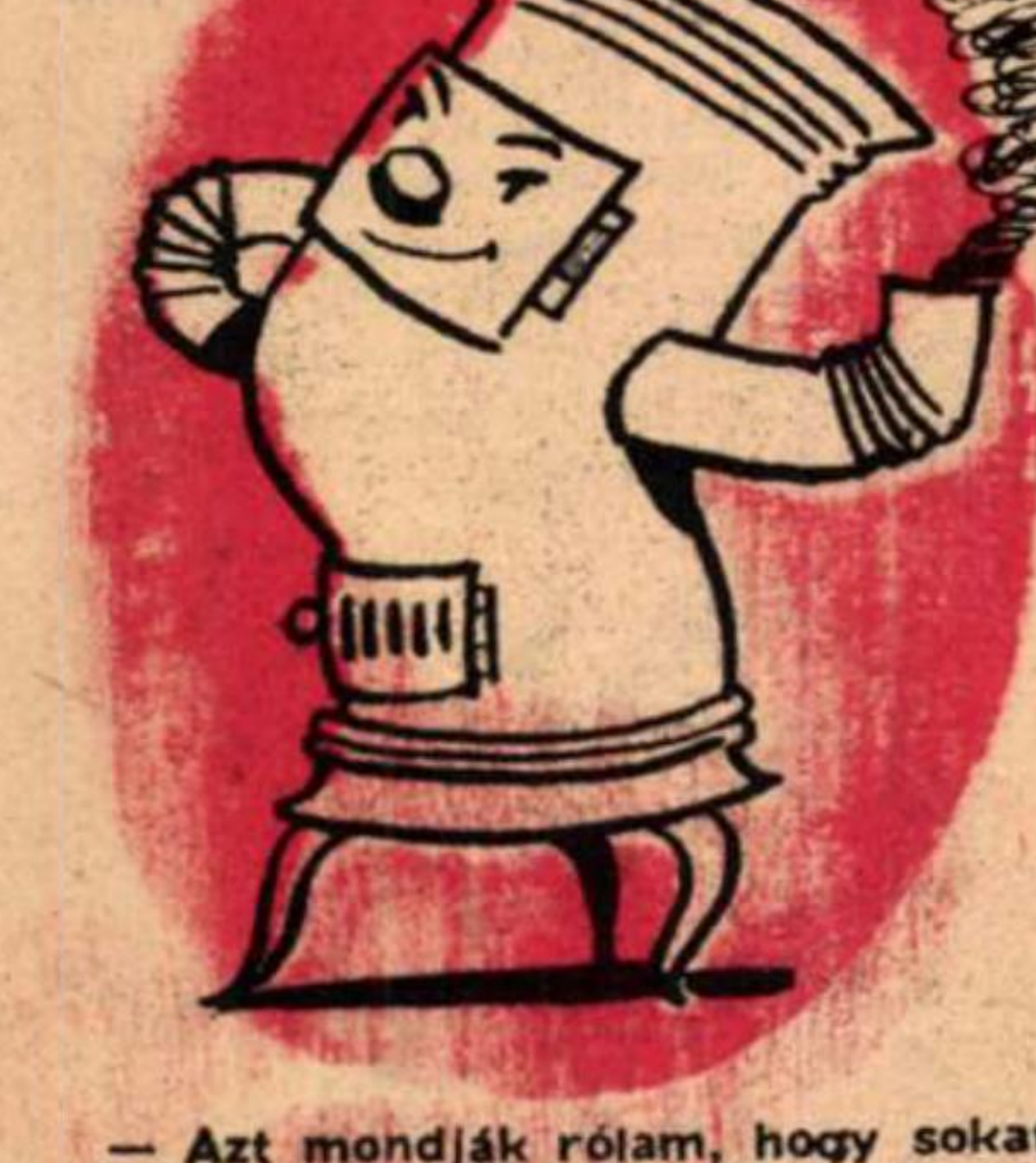

— Azt mondják rólam, hogy sokat adok a külszinre. Hogyne adnék, mikor engem külszines szénnel fütenek.

TÖRÖKORSZÁGOT BELÉPTETTÉK AZ ATLANTI SZÖVETSÉGBE

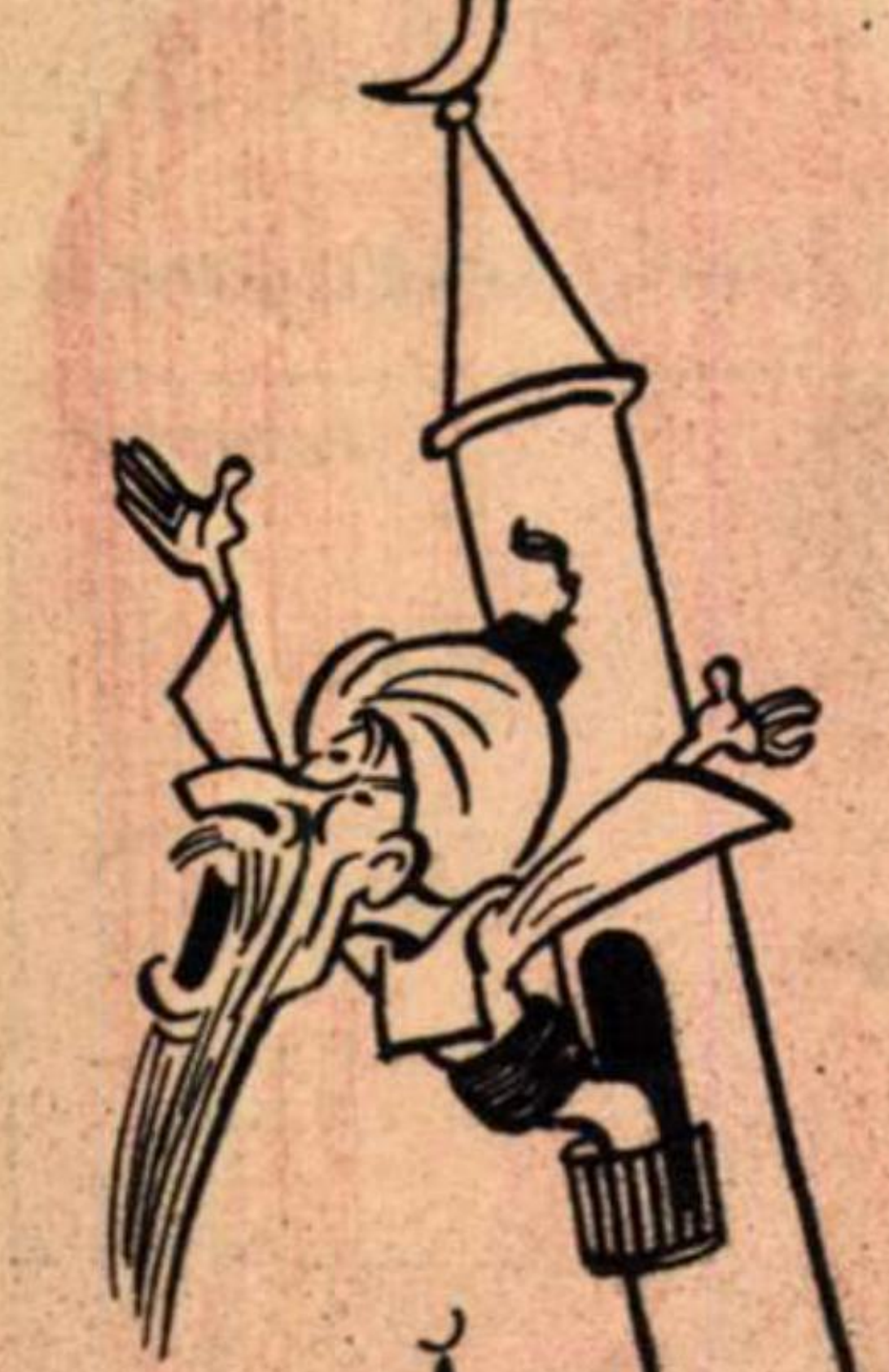

— Ajvé, Allah, benne vagyunk!

AZ IFJU GÁRDA

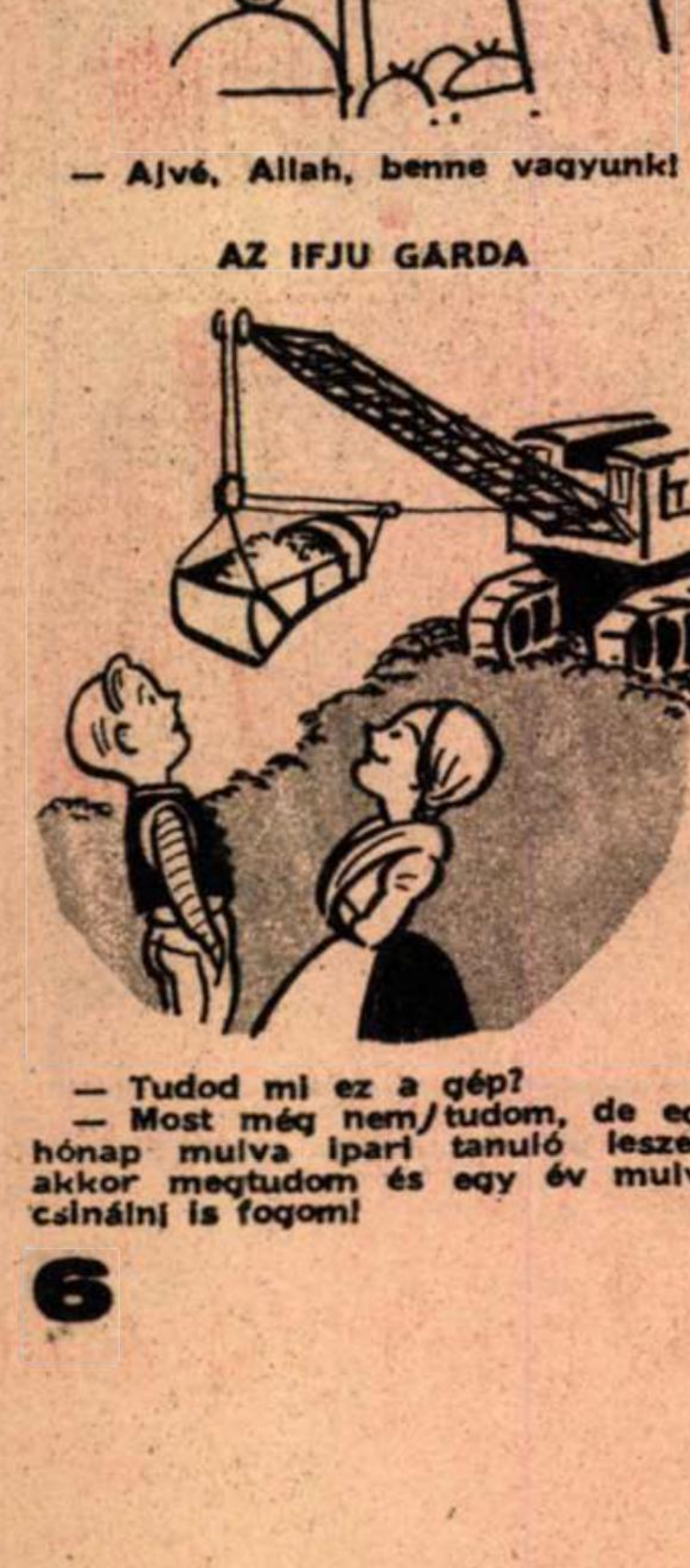

— Tudod mi ez a gép?
— Most még nem tudom, de egy hónap mulva ipari tanuló leszek, akkor megtudom és egy év mulva csinálni is fogom!

Le a bürokráciával!

Furcsa MÁV-tarifa

A kedvezményes áru havibérletekkel valami baj van. A jegy árát úgy állapították meg, hogy minél nagyobb távolságról jár be a dolgozó munkahelyére, aránylag annál többet fizet. Ime a tarifa:

10 km távolságra a jegy ára	10.20 Ft
15 km távolságra a jegy ára	13.70 Ft
20 km távolságra a jegy ára	17.60 Ft
27 km távolságra a jegy ára	30.— Ft
30 km távolságra a jegy ára már	42.20 Ft

Köztudomású, hogy a MÁV vonalain a menetdijakat úgy állapítják meg, hogy minél hosszabb utat tesz meg az utas, aránylag annál olcsóbb a jegy ára. A kedvezményes áru havi bérletjegynél viszont fordított a helyzet. Tíz kilométer távolságra 10 forint, huszonhét km-re 30 forint a jegy ára. Még szembetűnőbb a drágulás a 30 km-es útvonalon, ahol már 42 forintnál többe kerül a jegy. Tehát háromszoros távolságnál több mint négyszeres a menetdíj. Nem kellene ezt a tarifát felülvizsgálni?

Hermann Ferenc
Sarkad

Melyik számot hívjam?

A napokban többizben kerestem az Élelmezési Minisztérium egyik dolgozóját. Fontos ügyet kellett vele közölnöm. Az illető körülbelül három héttel ezelőtt került oda.

Felhívtam a 112—050-et, ahol közölték velem, hogy az illetőt a 124—346-os számon, a személyzeti nyilvántartó útján kell keresnem. Amikor feltárcsáztam ezt a számot, megtudtam, hogy ők nem kapcsolhatják a személyzeti nyilvántartót. Azt tanácsolták, hogy újra hívjam fel a 112—050-et. Szótfogadtam, de a 112—050 tudtul adta, hogy a személyzeti nyilvántartónak csak közvetlen vonala van. (Ezt előbb is megmondhatta volna.) Megadta a telefonszámot: 114—889. Tárcsáztam, nem vette fel senki a kagylót. Többszöri kísérletezés után ismét felhívtam a 112—050-et, ahol azt javasolták, próbáljam meg a 122—269-es számot. Itt is hiába próbálkoztam. Újból tárcsáztam a 124—346-ot és tanácsot kértem. A fenti szám felszólított, hogy hívjam fel a házi tudakozót, a 315—456-os számot, ott biztosan megkapom a felvilágosítást. Itt elárulták, hogy az új névsort most sokszorosítják részükre, ezért azokról, akik nemrégiben kerültek a minisztériumba, még nem adhatnak felvilágosítást.

Úgy érzem, csak a Ludas Matyi tudja megoldani a problémát, hogyan lehet valakit telefonon elérni az Élelmezési Minisztériumban.

KRONHEIM LAJOS
VI., Bajcsy-Zsilinszky-út 21.

Vacsora hétkor?

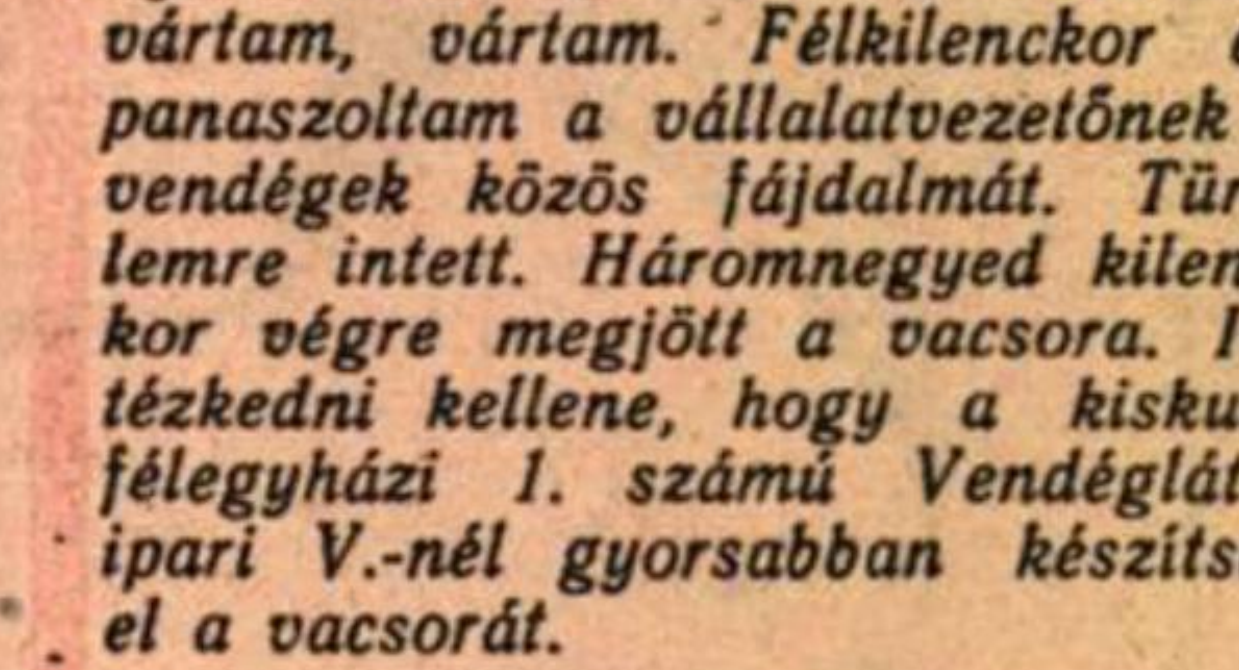

Kiskunfélegyházán bementem az 1. sz. Vendéglátóipari Vállalathoz. Ez elsején történt és az óra háromnegyed hetet mutatott. Nagyon éhes voltam és vacsorát kértem. A kiszolgáló kijelentette, hogy vacsora csak hétkor lesz és eltűnt. Negyednyolckor érdeklődtem és azt a választ kaptam, hogy félnyolckor lesz vacsora. Vártam, vártam, vártam. Félkilenckor elpanaszoltam a vállalatvezetőnek a vendégek közös fájdalmát. Türelemre intett. Háromnegyed kilenckor végre megjött a vacsora. Intézkedni kellene, hogy a kiskunfélegyházi 1. számú Vendéglátóipari V.-nél gyorsabban készítsék el a vacsorát.

Goldschmied Sándor
honvéd tiz. Kiskunfélegyháza,
Bercsényi-u. 59.

Amire nem gondoltak

Asszony-lányom anyai örömök elé néz. A terhesség kilencedik hónapja elmúlt, de a gyermek még nem született meg. Egy rendelet szerint a terhességi pótjegyet kilenc hónapon át adják ki. Azontúl már csak csecsemőpótjegy jár, — ha a gyerek megszületett.

De a baba késik. Ezért naphosszat járjuk a hivatalokat — eredménytelenül. (VII. ker Jegyközpont, Tanács, Országos Jegyközpont stb.) Hosszas utánjárás után végre illetékes helyről áttelefonáltak a VII. kerületbe, hogy adják ki a jegyet. Lányom boldogan odament. Jegy helyett azonban tanácsot kapott. Azt mondották, hogy legyen türelemmel néhány hétig, amíg meglesz a gyerek.

Tehát most, amikor lányomnak a legnagyobb szüksége lenne jobb táplálékra, nem kap jegyet, mert a születendő kisbaba nem érkezett meg menetrendszerű pontossággal.

Jäger Jánosné
I. Ince pápa-tér 5.

Ludas Matyi elintézte

A „Tánc a kenyérjegy körül" címü közleménnyel kapcsolatban közöljük, hogy a Fővárosi István-kórház kérte Szlucska József beidézését, mert ötnapi kórházi ápolás után nem szolgáltatta be a kenyérjegyet. Szlucska panaszával kapcsolatban megállapítjuk, hogy valóban helytelen volt a nyomozónak a vele kapcsolatos magatartása, mert a szükséges adatok felvétele után át kellett volna kisérni a rendőri büntetőbíróhoz, aki mindjárt megmondotta volna neki, hogy mi a teendője.

Hasonló helyzetek elkerülése céljából a nyomozót kioktattuk, hogy a beidézettet ne küldje el érdemleges elintézés nélkül. Az eljárás a kórház feljelentése után elkerülhetetlen volt. Ha Szlucska József a szükséges igazolásokat magával hozta volna, nem kellett volna hivatalról hivatalra járnia.

A felesleges bürokratikus eljárások elkerülése ügyében felterjesztést intéztünk a Fővárosi Tanács Végrehajtóbizottságához, hogy utasítsa a kórházakat: már az ápolás ideje alatt intézzék el a jegyügyeket.

XIX. ker. Tanács Végrehajtóbizottsága.
Bartha Károly rendőri büntetőbiró.
Lados Mihályné V. B. titkár.

•

Az „Ugyanaz cipőben" című cikk helytálló. A cipő fejelése hanyagság miatt nem készült el időre. A jövőben nem fordul elő, hogy szövetkezetünkben négy hónapig várjon a rendelő a cipő fejelésére.

A Törekvés Cipőipari KTSZ
1. számú részlege.

Ludas Matyi

Főszerkesztő: **GÁBOR ANDOR**
Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA**
Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ**
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.
Előfizetési ügyek: Posta Központi Hirlap Irodája, V., József nádor-tér 1. Telefon: 180-850
Személyes ügyfélszolgálat:
V., Roosevelt-tér 5—6
Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Várom a 330 forintot

Nyáron cséplőgépellenőr voltam. Mázsánként tíz fillér volt a bérem. Így 33 vagon után 330 forint járt nekem. Ács község tanácsától kértem a pénzt. Azt a választ kaptam, hogy az erre a célra érkezett pénz elfogyott és az újabb igénylésre még nem érkezett meg a kiutalás.

Hónapok multak el, nem történt semmi. Több helyre, köztük a komáromi járási tanácshoz is írtam, de nem kaptam választ. A megyei gabonabegyüjtési osztály sem válaszolt. Úgy érzem, a cséplésnél jól dolgoztam, megérdemlem, hogy végre megkapjam a pénzemet.

SZILI VILMOS,
Ács, A‹y-u. 98.

Sáros az utcátok . . .

Mi, Valkó községbeli diákok azzal fordulunk hozzád, kedves Ludas, hogy két év óta húzódó útépítési kérésünket támogasd. Télvíz idején az utcák járhatatlanok. A nagy sár leszedi a cipőnket. Fázik a lábunk, gyakran nem tudunk elmenni az iskolába. Két év óta hiába kérvényezzük az útjavítást, semmi sem történik.

Valkó község diákjai

A lift nem működik

A Csengery-utcai rendelőintézet felvonója hónapok óta nem működik. A betegek nagy része a negyedik emeleti laboratóriumba jár, onnan le kell menni a második emeletre, azután ismét fel a negyedikre. Terhes anyák, fájóslábú betegek, szívbajosok járják az emeleteket és minden lépcsőnél levegő után kapkodva pihennek. Helyes lenne, ha a négyemeletes orvosi rendelőintézet felvonóját soron kívül megjavítanák.

A Csengery-utcai intézet betegei

Kedves Ludas Matyi!

A Rákosszentmihályi Reszelőgyár férfiöltözője szük, sötét, hiányos felszerelésű. Három hete nem is takarították. Hull a vakolat, a sarkokban pókhálók „díszelegnek". A mosdók mocskosak, a higiénia legelemibb követelményeinek sem felelnek meg. Aki a mosdóra jár tisztálkodni, piszkosabban megy el, mintahogy odajött.

Az üzem dolgozói nevében:

Jovon Antal üzemlakatos

Mi az igazság a Kökörcsin-utcai megálló körül?

Olvastam a Fővárosi Villamos válaszát a Kökörcsin-utcai megálló ügyében. Az illetékesek azt írták, hogy a megállóhely megszüntetését a dolgozók kérték. Valószínűleg általában a villamosmegállóhelyek csökkentését kérték a dolgozók, de semmiesetre sem a Kökörcsin-utcai megálló megszüntetését. Hiszen a megállók körül három nagyüzem van! A dolgozók ezrei kérik, hogy állítsák vissza ezt a megállót.

HRABAN NÁNDOR,
a Kelenföldi Tejipar dolgozója

Jön a tizenegyedik gyerek

A jövő hónapban várom tizenegyedik gyermekem megszületését. Tisztiorvosi igazolásra magasszárú gyógycipőt akartam vásárolni. A helyi földművesszövetkezetben sok ilyen cipő volt, de csak C-jegyre akarták adni. Tekintettel arra, hogy nekünk nem termett kukoricánk, képtelen voltam C-jegyet szerezni. Most itt állok a tisztiorvosi kiutalással az örvendetes esemény előtt és nem kapok cipőt, holott minden lépésnél érzem a magasszárú gyógycipő hiányát.

Fodor Mihályné
Tiszafüred
Bacsó Béla-u. 1.

Két levél tyúkügyben

AZ ALMA ÉS A TYÚK

November 3-án délelőtt 11—1 között a Nyugat-Pestmegyei Népbolt Fehérhajó-utca sarkán lévő raktára előtt egy teherautó árut vételezett: ketrecben lévő tyúkokat, almát és szőlőt. Középen tyúkok, kétoldalt pedig rácsos almás ládák voltak. A tyúkok boldogan csipegették az almát. Elbert Györgyné, a Fővárosi Tanács lakásgazdálkodási osztályának dolgozója szellőztetés közben észrevette, hogy a tyúkok eszik az almát. Lekiabált az autó körül foglalatoskodóknak, akik azt válaszolták, hogy a tyúk csak egye az almát, mert a baromfi többe kerül, mint a gyümölcs.

Ezután — nyilván arra gondolva, hogy a tyúkok szeretik a változatos étrendet — szőlősládákat is tettek a baromfiak mellé. Azok a tyúkok, amelyek kiszorultak az almaevésből, vígan habzsolták a szőlőt.

Ezután még épületesebb dolog történt. A gépkocsi vezetője kicsavarta egy tyúk nyakát és a megboldogult állatot felajánlotta egy másik gépkocsivezetőnek.

A Ludas Matyi útján szeretnénk felhívni az illetékesek figyelmét arra, hogy a Népbolt áruja az állam tulajdona. Ezekre az élelmiszerekre vigyázni kell. Ezenkívül a tyúkoknak a gépkocsivezetők közötti kiosztása nem megfelelő formája a dolgozók élelmiszerellátásának.

A Pestmegyei Népbolt előtt rakodó gépkocsi száma S A 878 volt.

Elbert Györgyné, Kovács Lászlóné,
Szabó Márta, Nagy Antal, Bálint Livia,
a Városi Tanács VB. lakásgazd. oszt.
dolgozói

Hiába szaladtam a tyúkok után...

A dorogi járás állatorvosa megkért, hogy mint „laikus tyúkoltó" vegyek részt a beoltási munkában.

Megtudtam, hogy egy-egy tyúk oltásáért hat fillért kapok. Közölték, hogy kísérőm is lesz, aki segít a tyúkokat összefogdosni. Ezért az illető öt fillért kapott volna tyúkonként.

Másnap a kísérő nem jelent meg, nekem egyedül kellett a tyúkokat összefogdosnom és beoltanom. Aki futott valaha is csirkék után, megállapítja, hogy az milyen hatalmas munka.

Kora reggeltől késő estig szaladgáltam a tyúkok után és összesen 240 tyúkot oltottam be. Ezért 14 forint 40 fillért kaptam. Kértem, hogy a kísérőnek járó 5 fillért is fizessék ki, hiszen elvégeztem az ő munkáját is. Nem kaptam meg. Az állatorvos megígérte ugyan, hogy szól a járási tanácsnak, de azóta hosszú idő telt el és még nem történt intézkedés. Kérlek Ludas Matyi sürgesd meg a tyúkonként még nekem járó ötfillérjeimet.

Schweitzer Róbertné,
irodakezelő, Leányvár

Ludas Matyi szinpada

Egy ember, akit pofoznak

Tragikomédia

Írta: Gádor Béla

Egy kis budai téren, árnyat adó gesztenyefák alatt két ember ül egy padon. Az egyik, éles arcélű, nyugodt fiatalember, vaskos könyvet tart a kezében, olvas. A másik, gondosan öltözött, középkorú úr, időnként végigsimít nyirott bajuszán és nyugtalanul tekintget jobbra-balra. Végre megszólítja a fiatalembert:

ÚR: Bocsánatot kérek, úgy látom, elmerült az olvasásban ... Nem zavarom?

FIATALEMBER: Nagyon érdekes ez a könyv, de tessék ...

ÚR: Szeretnék kérdezni valamit ... Tessék nekem megmondani, miért pofoznak engem?

FIATALEMBER: Pofozzák?

ÚR: Igen, kérem. Átlagban minden héten kapok egy pofont. Sőt, néha hetenként kettőt.

FIATALEMBER: És kik pofozzák?

ÚR: Az emberek, kérem. Engem mindenütt pofoznak: a Közértnél, az utcán, a villamosban. Már a nyilvános illemhelyen is megpofoztak.

FIATALEMBER: Talán izgága természete van.

ÚR: Dehogy, kérem. Szelíd vagyok, mint a bárány ... Mégis pofoznak. Önnek olyan finom, rokonszenves arca van és fiatal ember. Talán tud valami magyarázatot adni ... Sokat töprengtem már ezen ...

FIATALEMBER *(leteszi a könyvet, mert kezdi érdekelni a dolog)*: Őszintén szólva, nem ismerem önt, így nem nagyon tudok mit mondani ...

ÚR: Régen ez nem így volt. Akkor nem mertek volna hozzám nyúlni ...

FIATALEMBER: Miért?

ÚR: Más világ volt ... Reggel felkeltem és megfürödtem. Olyan zöld fenyőtablettát tettem a meleg vízbe, annak a szagát nagyon szerettem. Utána tetőtől-talpig bekölniztem magam. Cuire de Russe, ez volt a kedvenc kölnim. Ismerte?

FIATALEMBER: Nem.

ÚR: Közben az inasom kikészítette a tiszta fehérneműt és az aznapi öltönyömet. Pontosan félkilenckor indultam a minisztériumba. Hogy is mondjam? Már messziről látszott rajtam, hogy nem vagyok az az ember, akit pofon lehet ütni ...

FIATALEMBER: A minisztériumban dolgozott?

ÚR: Igen. A nagybátyám államtitkár volt a belügyben. Somfai. Nem tudom, emlékszik-e rá?

FIATALEMBER: Nem emlékszem. Most hol van a nagybátyja?

ÚR: Lecsukták, kérem. Németbarát volt. De hiszen akkor mindenki németbarát volt ...

FIATALEMBER: Szóval régen nem pofozták. Ezt értem. De miért pofozzák ma?

ÚR: Éppen ez az, amit nem tudok ... A multkor ... például, bemegyek itt a Közértbe, Abba, amelyik régen a Krieshaber csemegeüzlet volt. Húsz évig jártam oda, ott engem mindenki ismert és szeretett. A pénztároskisasszonynak tavasszal mindig vittem egy csokor ibolyát ... Szép, gömbölyű, barna asszonyka volt, a férje is ott dolgozott. Engem mindig azonnal kiszolgáltak, akármennyi vevő volt az üzletben ... Az egész környék ismerte liberális érzelmeimet. Egyszer Krieshaber pofonütött egy tanoncot, mert nem szólított méltóságos úrnak ... Roppant kínos volt. Megmondtam Krieshabernek, hogy ezt többé ne tegye. Egy ilyen tizenhárom éves gyerek még nem lehet tisztában a társadalmi formákkal ...

FIATALEMBER: Ott hagyta abba, hogy bement a Közért-üzletbe ...

ÚR: Igen ... Bementem. Lárma, tumultus, mint rendesen. A régiek közül persze már nincs ott senki ... És bűz, kérem, bűz ... Gyerekkorom óta nagyon inklinálok a szagokra ... Odamentem a pulthoz, valaki rámförmed: „Álljon be a sorba, tata!" Így, tata. Betaszigáltak a sorba ... Engem ... Azt mondtam, de szelíden: régen ez nem így volt ... Hát hogy volt, kérdik. Kiveszett a tiszteletttudás — mondom — és a humánum az emberekből ... No, nézd csak mondja valaki, derogál a sorbanállás a vén krampusznak ... Bizony — mondom —, régen ez valóban nem így volt ... Krieshaber kiszórta volna magukat az üzletéből, mert maguk modortalanok és rossz szaguk van ... Talán nem tetszik a szagom magának? — kérdezte egy asszony előttem ... Mondom, nem, mert tényleg nem tetszett nekem a szaga, amint már említettem, gyerekkorom óta erősen inklinálok a szagokra ... Erre az asszony férje, aki ott állt mögöttem, visszakézről pofon ütött. Úgy nem csattant olyan nagyot, de jobban fáj ... Kilöktek a sorból és áru nélkül mentem el ... Hát érti ezt?

FIATALEMBER: Értem.

ÚR: Akkor magyarázza meg nekem. És magyarázza meg azt is, miért szemtelen velem a házmesterné? Húsz évig alázatos volt, minden reggel megkérdezte, hogy szolgált az éjszakai nyugodalmam. Most? Örülök, ha visszaköszön. A fia iparostanuló és könyvből tanítja a proletáröntudatra vagy minek nevezik ... Pedig hányszor adtam oda a levetett nadrágomat annak a tetves kölyöknek! A multkor megmondtam az anyjának és ő rám támadt, hogy ne nevezzem némbernek ... Erre még mindig szelíden felemeltem a karomat ...

FIATALEMBER: És kapott egy pofont!

ÚR: Honnan tudja? Valóban. Az iparosfiú kiugrott a portásfülkéből és pofonvágott.

FIATALEMBER: Visszakézből!

ÚR: Nem. Tenyérrel. Akkorát csattant, hogy csak úgy visszhangzott bele a kapualj ... Most mondja meg nekem, mi van itt? Ha a villamosban tolongás van és azt mondom, régen ez nem így volt, két perc múlva valaki biztosan pofonüt ... Rendben van ez így?

FIATALEMBER: Nincs rendben. Magát fel kellene világosítani arról, hogy már nem él.

ÚR: Hogy tetszik ezt érteni?

FIATALEMBER: Maga meghalt. Az arca egy múmiáé, az agya szétporlott, mint a homok.

ÚR: Micsoda? Hát maga is velük tart? *(Felugrik.)* És én megbíztam magában, mert ilyen vastag könyvet olvas ... Kérem, én szelíd ember vagyok, de ne mondják nekem azt, hogy múmia ... Régen, ha szóbaálltam egy ilyen fiatal emberkével, annak remegett a hangja a megtiszteltetéstől ... Régen ez nem így volt ... Régen a büdös proli ...

FIATALEMBER: Elég volt! *(Felemeli a karját, de meggondolja magát és legyint. Szó nélkül felkel a padról és elmegy.)*

ÚR *(arcához kapja a kezét és csodálkozva néz a távozó után)*: Ez miért nem ütött pofon? Nem értem, nem értem ..

A „Britanniához" címzett vegyeskereskedésben

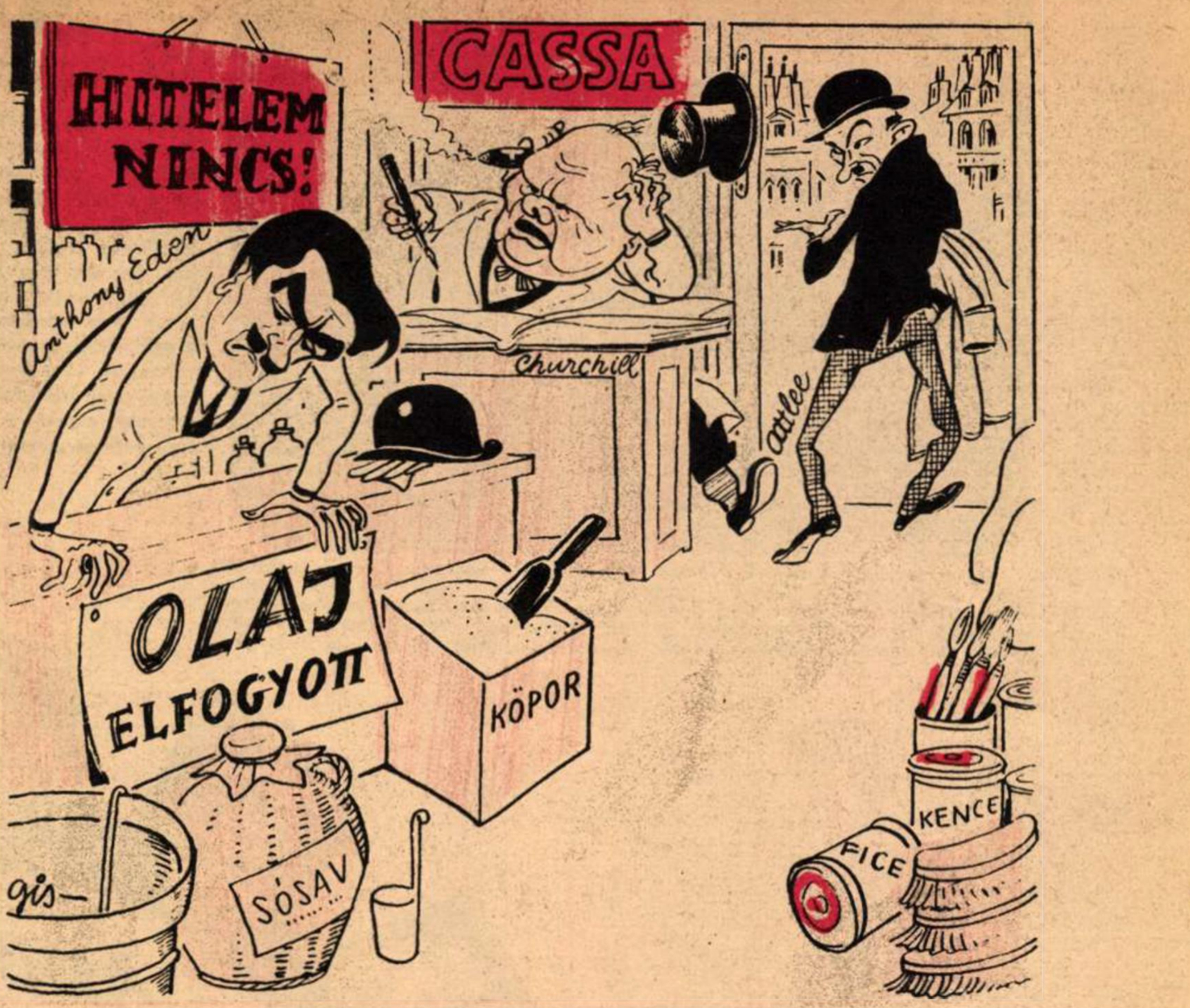

Churchill (Edenhez): Te Anthony fiam, most látom csak, hogy ez az üzlet csődben van!
Attlee (az ajtóból): Hát mit gondol, mért adtam át?

Miért háborog a Balaton?

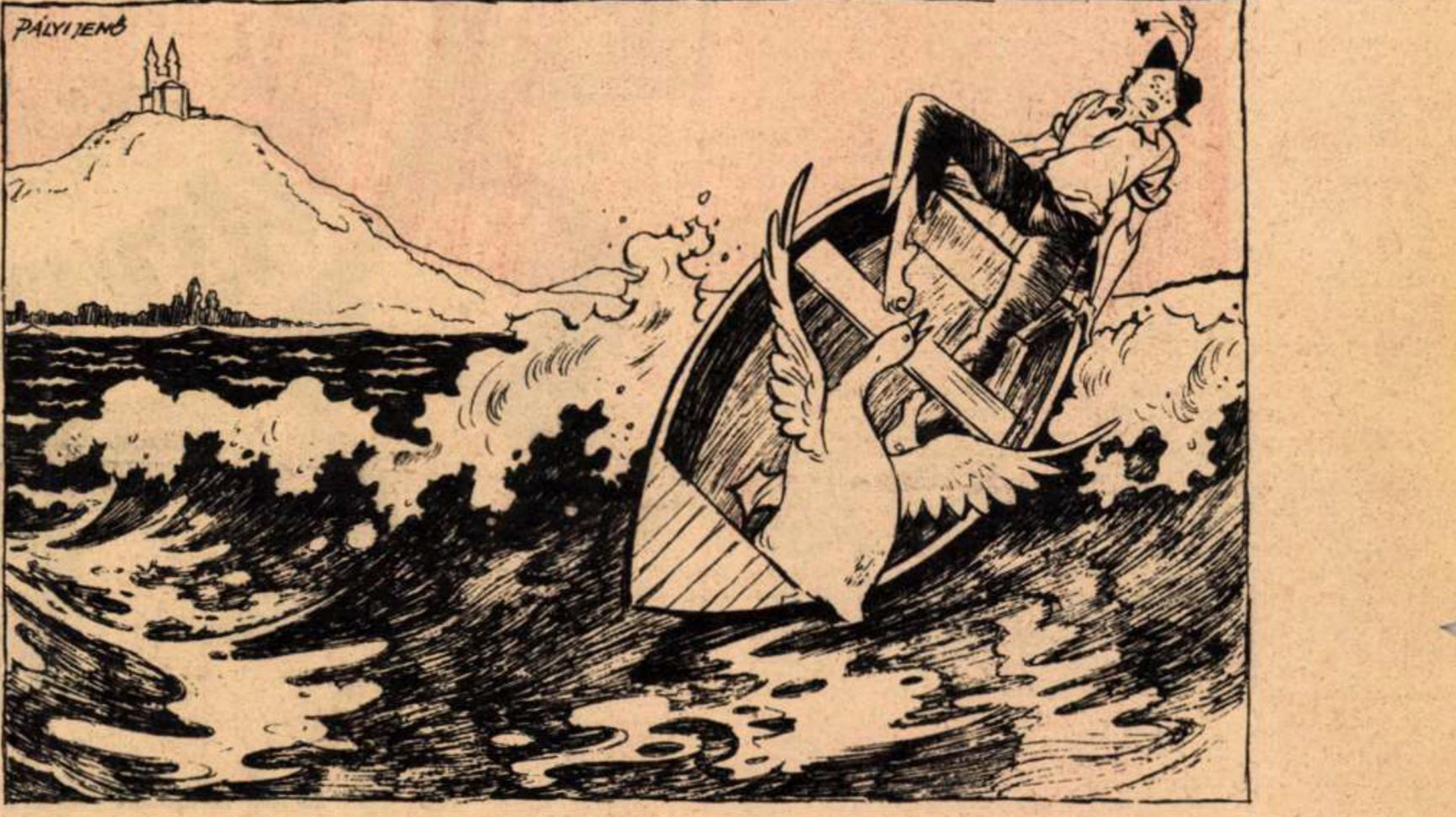

Mert mind a két partja lemaradt a beadásban.

Pillanatkép az amerikaiak koreai főhadiszállásáról

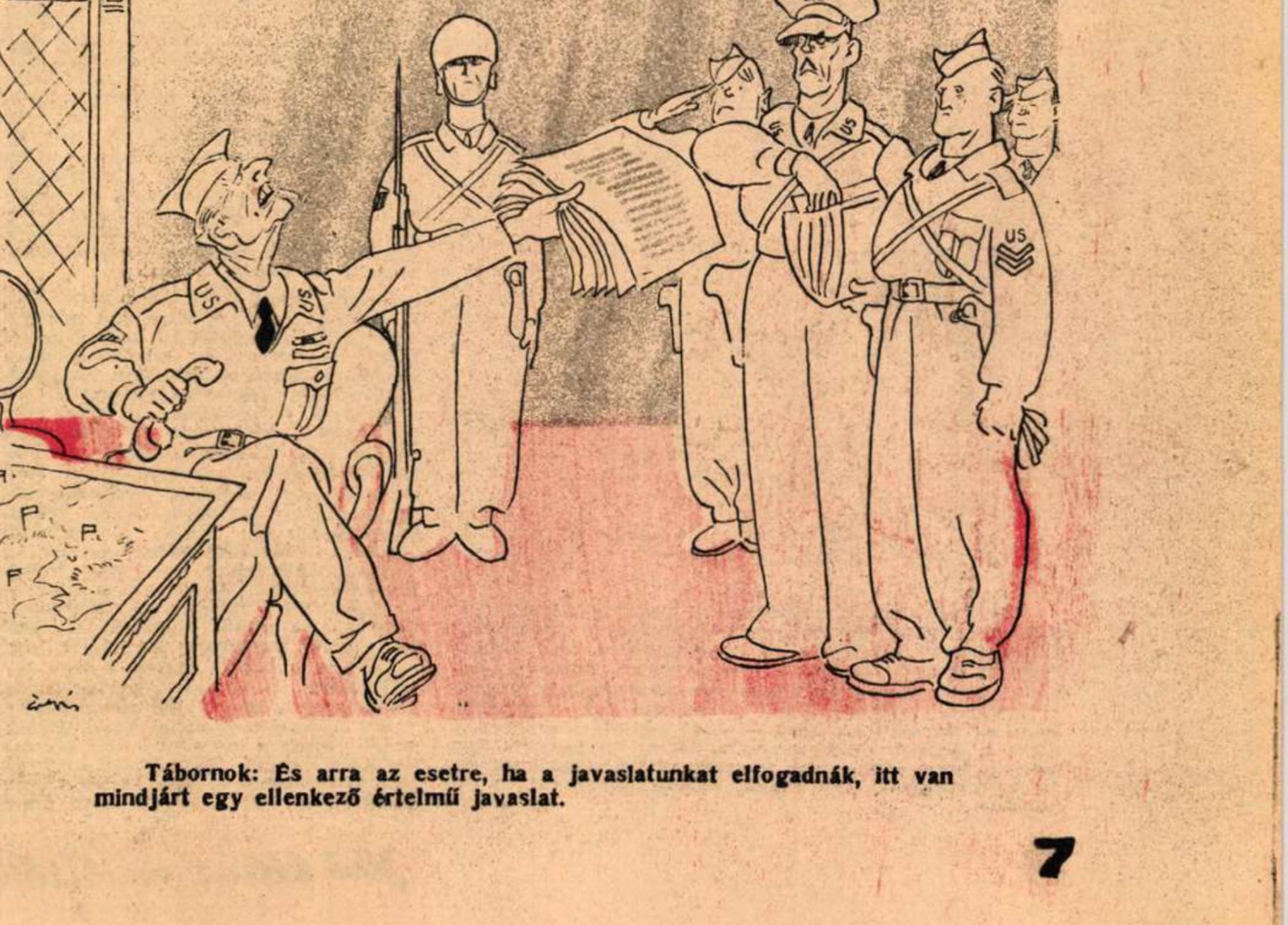

Tábornok: És arra az esetre, ha a javaslatunkat elfogadnák, itt van mindjárt egy ellenkező értelmű javaslat.

Elmélet és gyakorlat

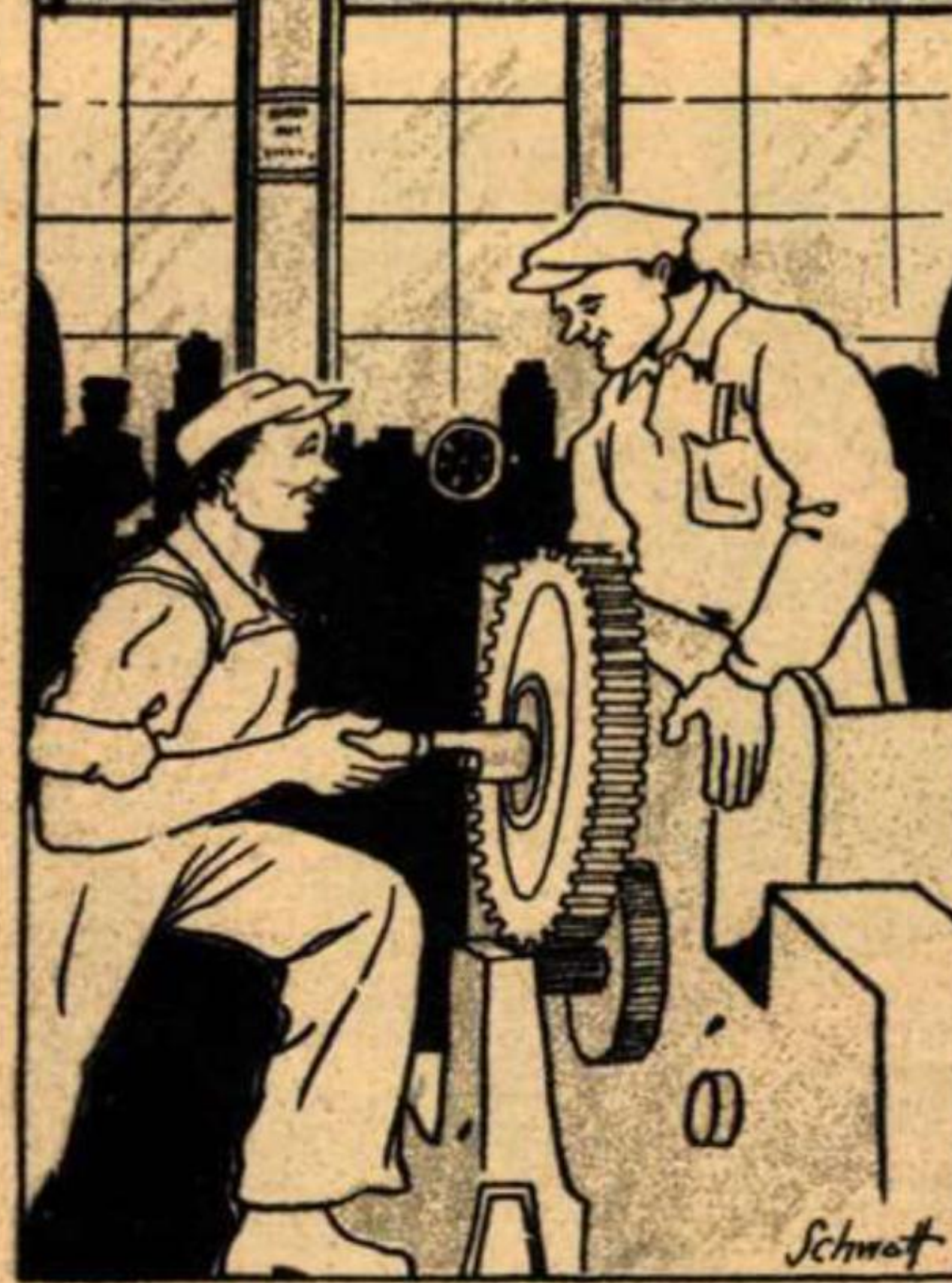

— Látod, ez az az újításom, amellyel hat hónapja kétszáz százalékon felül termelek.

— Szép jutalmat kaphattál!

— Jutalmat még nem kaptam, mert az újítási bizottság még nem döntötte el, hogy az újításom használható-e vagy sem.

Egy nem példamutató bélyegzőlap

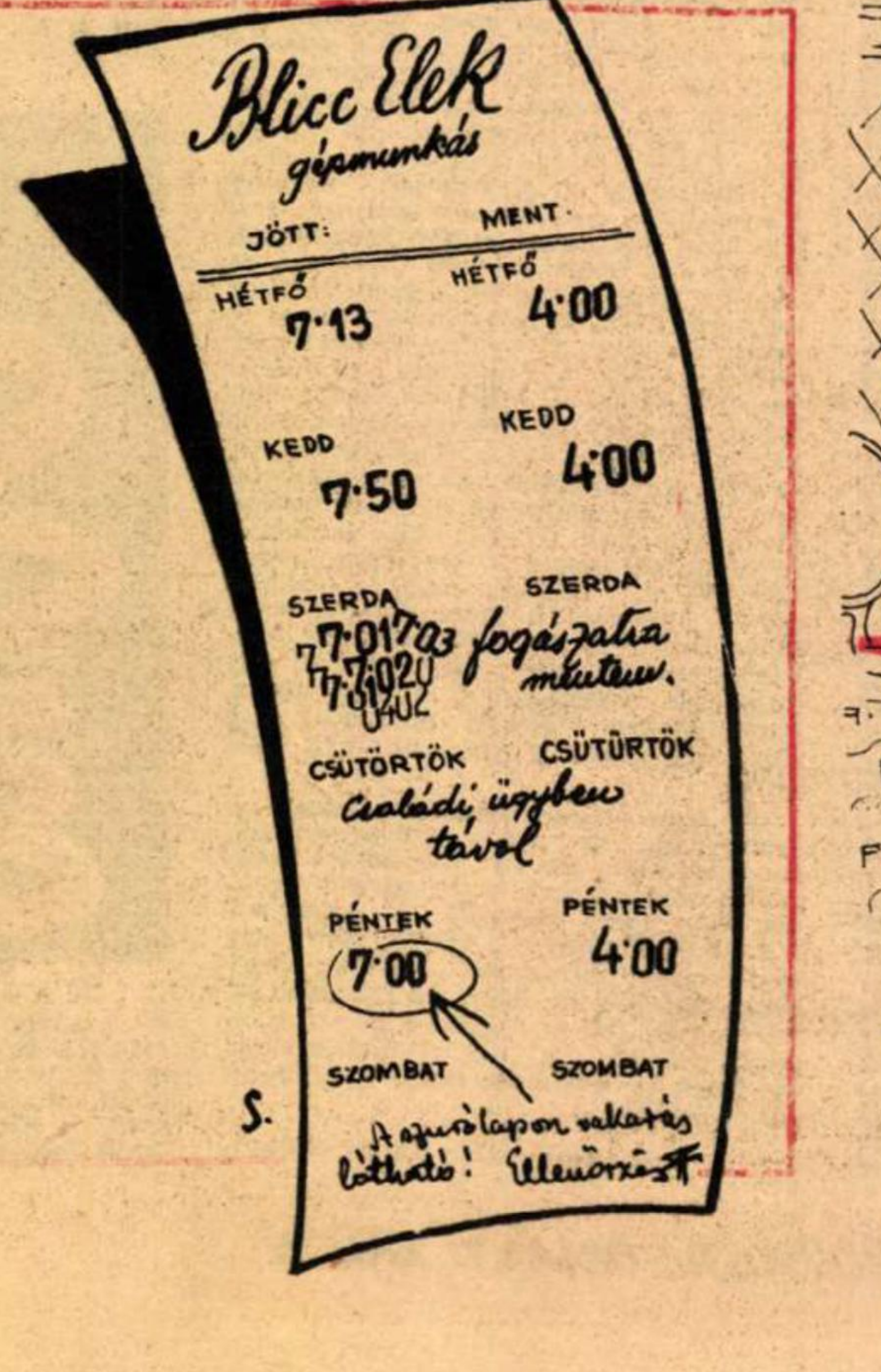

Ez a képünk Bohanek Ferenc kúpfogazóról készült. Ő a Fogaskerékgyár kúpfogazó-műhelyének legjobb dolgozója. Az életben jókedvű ember. Képünkön azért néz mégis ilyen komolyan, mert vele szemközt helyeztük el a selejtasztalról készült rajzunkat és Bohanek elvtárs gyűlöli a selejtet. Annyira, hogy munkájában még hírből se ismeri.

12 FEJET

rajzoltunk le a Fogaskerékgyárban. Arcképcsarnokunk modelljei között ott van a párttitkár és ÜB-titkár elvtárs, a gyár termelési, újítási és kultúrfelelőse, az ellenőrzési osztály vezetője és többen a jól dolgozók közül. De ott van az a kartársnő is, aki gépe mellett több mozdulatot fordít a cigaretták meggyujtására, mint amennyit a munkadarabok megmunkálására. Úgy hisszük hogy a Fogaskerékgyár dolgozói egyre jobb fogaskerekei lesznek a gyár egyre jobban működő gépezetének.

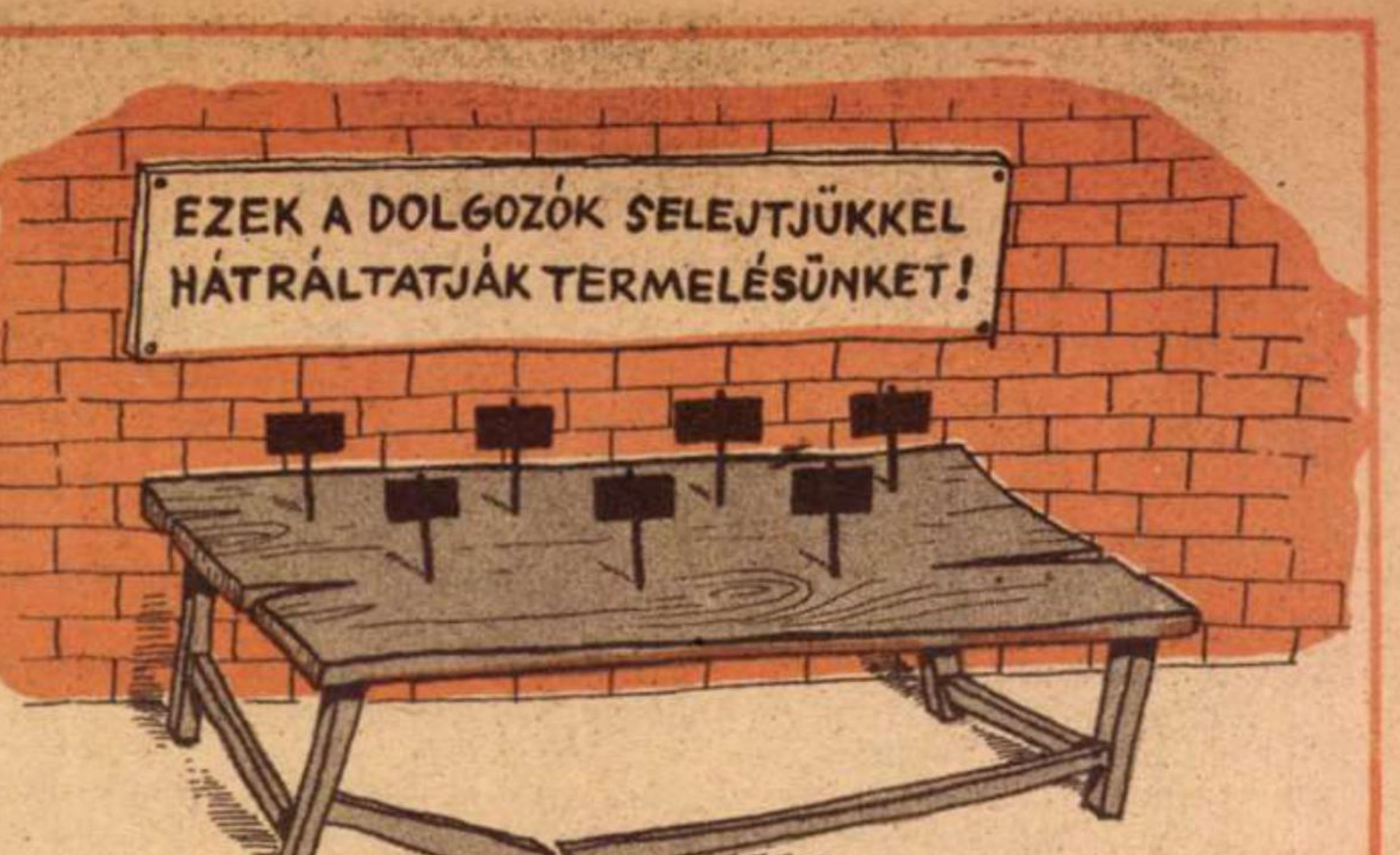
EZEK A DOLGOZÓK SELEJTJÜKKEL HÁTRÁLTATJÁK TERMELÉSÜNKET!

Derűs látvány fogadja a látogatót a Fogaskerékgyárban. Közvetlen a kapu mellett áll ez az asztal, felette nagy tábla, rajta kis táblák... és sehol se név, se selejt. „Nagyszerű — mondja a látogató — nincs selejt" „Dehogy nagyszerű — mondják a gyárban — van selejt!" Csak éppen nem teszik ki az ablakba, illetve a selejtasztalra. Talán úgy gondolják, hogy ez a düledező, rozoga asztal önmagában is éppen elég selejt?

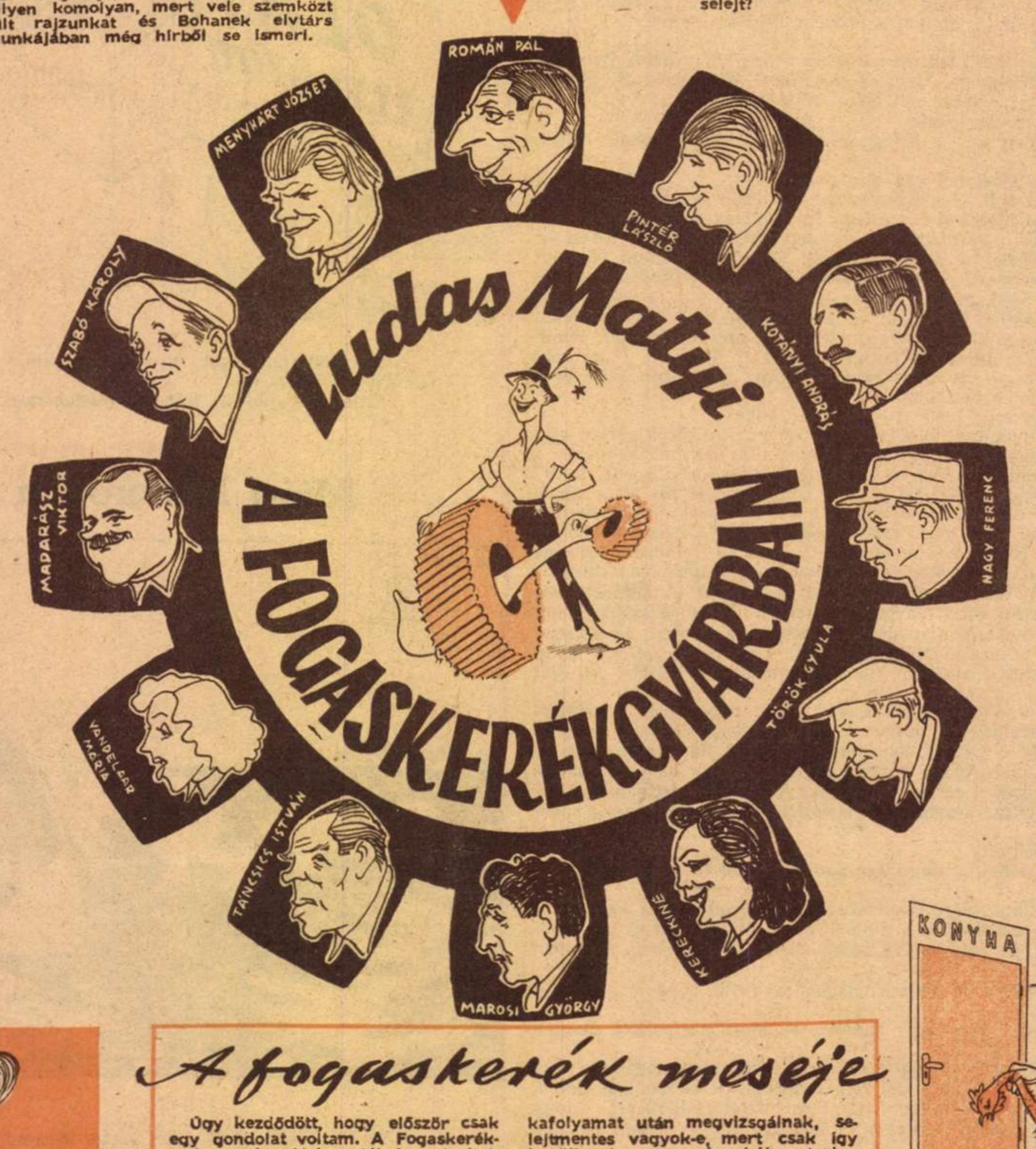

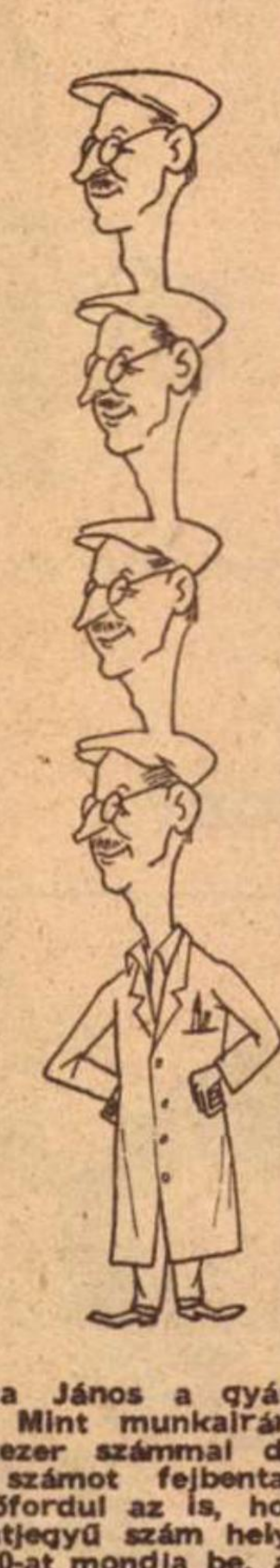

Valaska János a gyár „agyközpontja". Mint munkairányító, több mint tízezer számmal dolgozik és minden számot fejbentart. Persze, aztán előfordul az is, hogy a szükséges hatjegyű szám helyett például a 268-860-at mondja be, ami történetesen a gyár telefonszáma. Mi azért rajzoltunk Valaska elvtársnak ennyi fejet, hogy így könnyebben raktározhassa el fejében a sok számot. De... ha még így is előfordulnának tévedések, nagyon ajánljuk: használja a jólbevált kartotékrendszert.

Hogyan fogott Törököt a bürokrácia

— Sajnos IGAZ és nem MESE —

Képzeljük el hogy Török Gyula kap egy munkát. Egy éket kell esztergálnia 32-szer 18 milliméteres méretben. Ehhez kap egy darab nyersanyagot, amelyre ráírták: mérete 34-szer 20 milliméter. Török Gyula utánamér és látja, hogy több ez bizony, 40-szer 25 milliméter nagyságú. Ha hozzákezd, több anyag megy veszendőbe, és több időbe is telik az elkészítése, mint amennyit kapott rá. És ekkor ... ekkor a bürokrácia örül, mert Törököt fogott és nem ereszti el. Miért? Mert ... először el kell mennie Török szaktársnak a művezetőhöz, elkérni a panaszkönyvet, beleírja a panaszt, részletesen (10 perc), majd a pótidőkönyvbe is beleírja (3 perc) és elviszi az időelemzőhöz, aki átnézi és pótidőt ad a darab megmunkálásához (2 perc), amit persze az időellenőrző főnökkel kell aláíratni (megkeresésével együtt 5 perc). Ez összesen 20 perc. A munka elvégzésére szegény Török szaktárs kap 4 perc pótidőt, a munkát összesen 12 perc alatt végzi el.

Ha az üzemrész mesterét felhatalmaznák arra, hogy ilyen szemmelláthatóan indokolt esetben pótidőt engedélyezhet a saját szakállára, akkor az egész 20 perces időveszteséget 2—3 percre lehetne leredukálni. Igaz, hogy az se lenne helytelen, ha a kiadott nyersanyag olyan méretű lenne, mint amennyi rá van írva és nem több, és nem kevesebb.

A fogaskerék meséje

Úgy kezdődött, hogy először csak egy gondolat voltam. A Fogaskerékgyár szerkesztési osztályán rajzoltak meg, véletlenül határidőre, nem úgy, mint például a 115.535 munkaszámú kis testvérkémet, akit kéthetes késéssel szültek és ezzel az egész munkamenetet két héttel meghosszabbították.

Rajzomat a gyorstervezéshez vitték, itt megállapították, mennyi időre lesz szüksége szülőapámnak ahhoz, hogy megformáljon. A darabolóban levágtak a megfelelő nagyságra, izgatott voltam! Sokat hallottam arról, hogy minden fogaskerékre egyformán szükség van ahhoz, hogy egy gép zavartalanul működjék. Ezt születésem során is többször hallottam, amikor a párttitkár elvtárs magyarázta néhány dolgozónak, hogy a Fogaskerékgyár munkájától nagyon sok más gyár munkája függ és ezért nagyon helytelen, hogy szeptemberben alig hatvan százalékra teljesítették készárutervüket. Igaz, hogy a teljes termelési tervet 157 százalékra teljesítették és októberre már a készáruterv is elérte a 100-at.

De folytatom születésem történetét. A munkairányító kiadott egy kedvesarcú esztergályosnak. Ő lesz a szülőapám, gondoltam és boldogan belesimultam gépébe, amelybe befogott. Egy-kettőre kerekre esztergált, elmentem a fúrósokhoz, itt lukat fúrtak belém. Következő állomásom a fogazó volt, itt kaptam meg hiánytalanul fogsoromat, amely kissé rendezetlen volt, de majd rendbehozzák az edző után. Az edző nálunk, fogaskerekeknél az MHK-t helyettesíti: megedzi szervezetünket. Sajnos, a Fogaskerékgyárban csak mi, fogaskerekek edzzük magunkat, a sport és az MHK alig bukkan fel. Elárulom, hogy a gyár egyes dolgozói csak kétféle MHK-t ismernek. Az egyik: versenyfutás a hónap végén a terv teljesítéséért, a másik: versenyfutás reggelente a késési idő behozásáért.

Hol is hagytam abba? Igen, az edzőnél. Innen a fogköszörülőbe kerültem, majd furatköszörülés következett és kész lettem. Mondanom sem kell, hogy minden munkafolyamat után megvizsgálnak, selejtmentes vagyok-e, mert csak így kerülhetek egy kombájnmotorba, vagy más gépbe, ahová irányítanak. Miközben formáltak, alaposan nyitva tartottam a szemem és mondhatom, sok mindent láttam. Tudom, hogy a DISZ jól dolgozik, de azt is tudom, hogy a programmirodát hiába kérdik meg, hogyan áll a munka, nem tudják nyomon követni a munka folyamatát. Találkoztam készítésem során Béza Elemér gyárvezető elvtárssal, de nem köszöntünk egymásnak, mert az hallom, hogy Béza elvtárs nem szeret visszaköszönni. Ferencsik elvtárs, a műszaki osztály vezetője is lent járt az üzemben, de akkor még nagyon fiatal fogaskerék voltam és befogták a fúratomat, nehogy meghalljam, mit mond Ferencsik elvtárs, aki goromba ember hírében áll és ezt a hírét mindig igazolni is akarja. Minden délben, tizenkettőkor korogni kezd a gyár dolgozóinak a gyomra és ez a korgás elkísér bennünket egész fél háromig, amikorra végre megjön az ebéd. A későnjövők táblájára akár mindennap fel lehetne írni az ebédet hozó teherautót! Kerestem az MNDSZ-t, de csak papiron találtam, benéztem az oktatási tervbe és fogvacogva láttam, hogy a lemorzsolódás 40 százalék. De azért láttam sok jót is. Tudom, hogy a kultúrgárda pár hónap alatt 40—50 fővel szaporodott és a nagybudapesti kultúrversenyen egy második és egy harmadik helyet ért el. Tudom azt is, hogy Maczó Kálmán átképzős, bár csak két hónapja dolgozik, 117 %-ot ér el.

És így folytathatnám napestig a felsorolást, de ne is haragudjanak, most szóltak be a félkészáru raktárba, ahol lakom, hogy sürgős szükség van rám, megyek a szereldébe és onnan... onnan mint egy gép egyik jóldolgozó, fontos alkatrésze kerülök ki. Mert ne felejtsék el, kérem, se itt a Fogaskerékgyárban, sem másutt: a kis fogaskerekek együttes jó munkája nagyon, nagyon sokat jelent...

Lejegyezte: Vajda Albert.

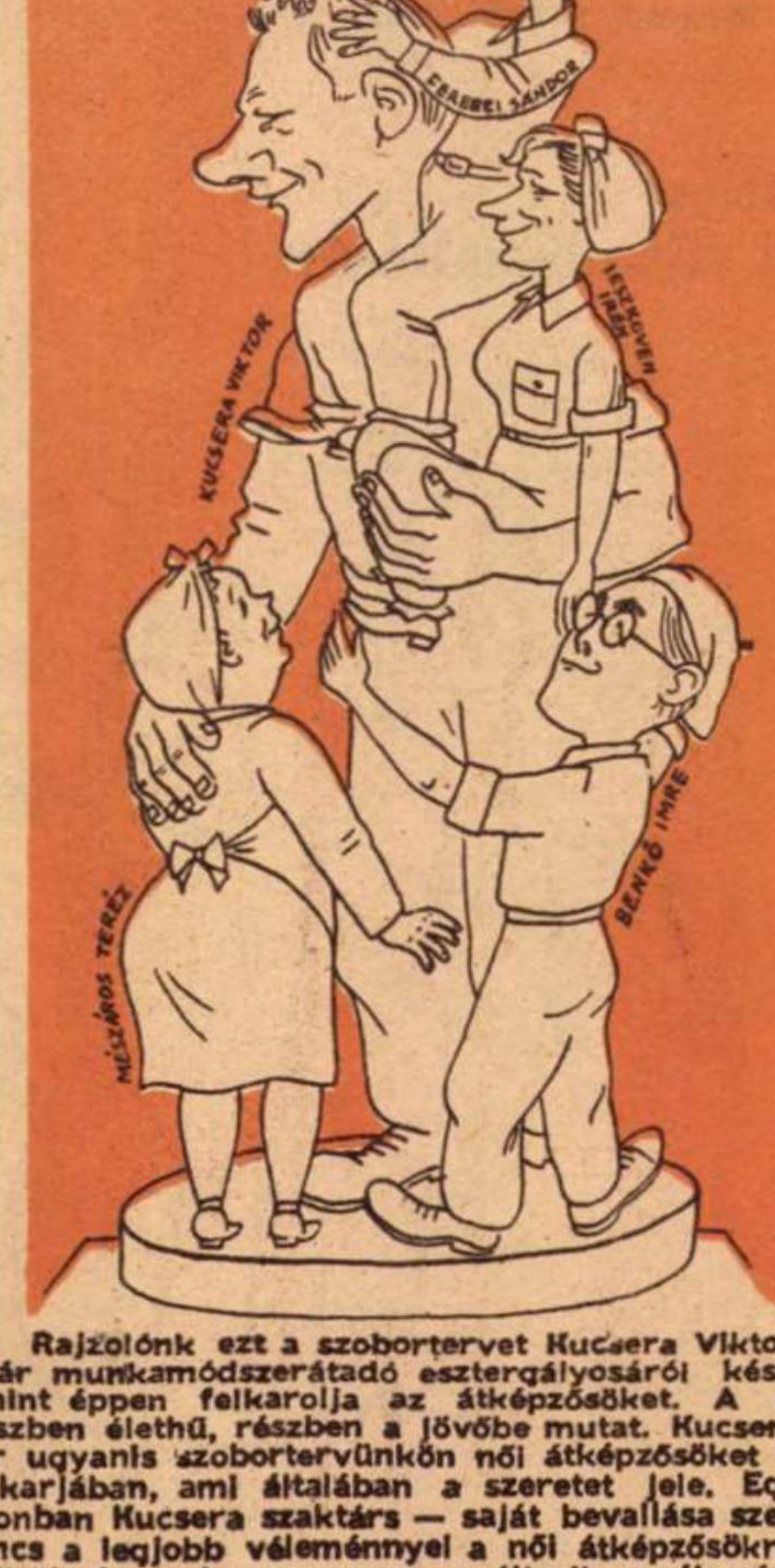

Rajzolónk ezt a szobortervet Kucsera Viktorról, a gyár munkamódszerátadó esztergályosáról készítette, amint éppen felkarolja az átképzősöket. A szobor részben élethű, részben a jövőbe mutat. Kucsera Viktor ugyanis szobortervünkön női átképzősöket is tart a karjában, ami általában a szeretet jele. Egyelőre azonban Kucsera szaktárs — saját bevallása szerint — nincs a legjobb véleménnyel a női átképzősökről. Reméljük, hogy hamarosan megváltozik a véleménye és akkor rajzolónk nem hiába rajzolt lányokat is a karjába.

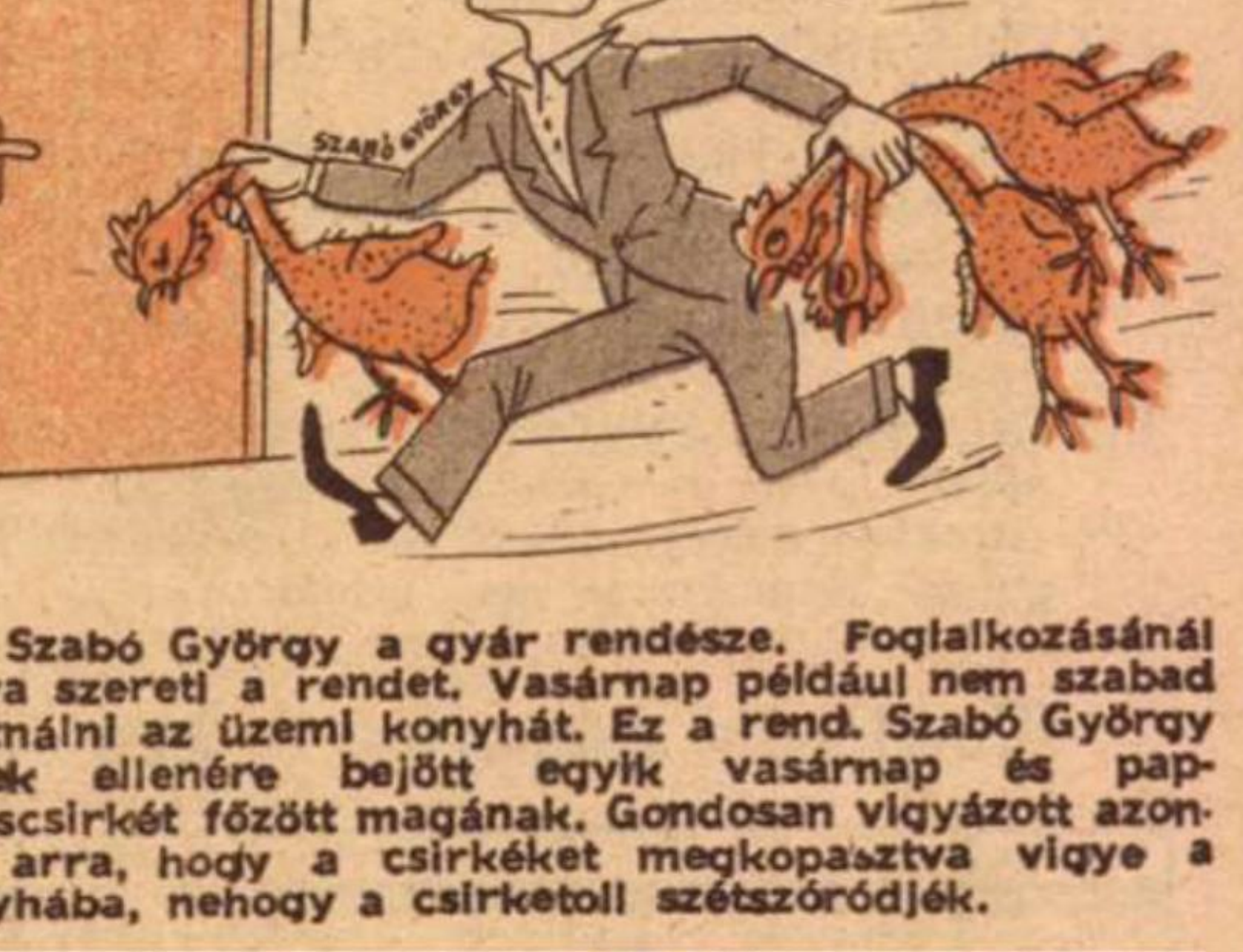

Szabó György a gyár rendésze. Foglalkozásánál fogva szereti a rendet. Vasárnap például nem szabad használni az üzemi konyhát. Ez a rend. Szabó György ennek ellenére bejött egyik vasárnap és paprikáscsirkét főzött magának. Gondosan vigyázott azonban arra, hogy a csirkéket megkopasztva vigye a konyhába, nehogy a csirketoll szétszóródjék.

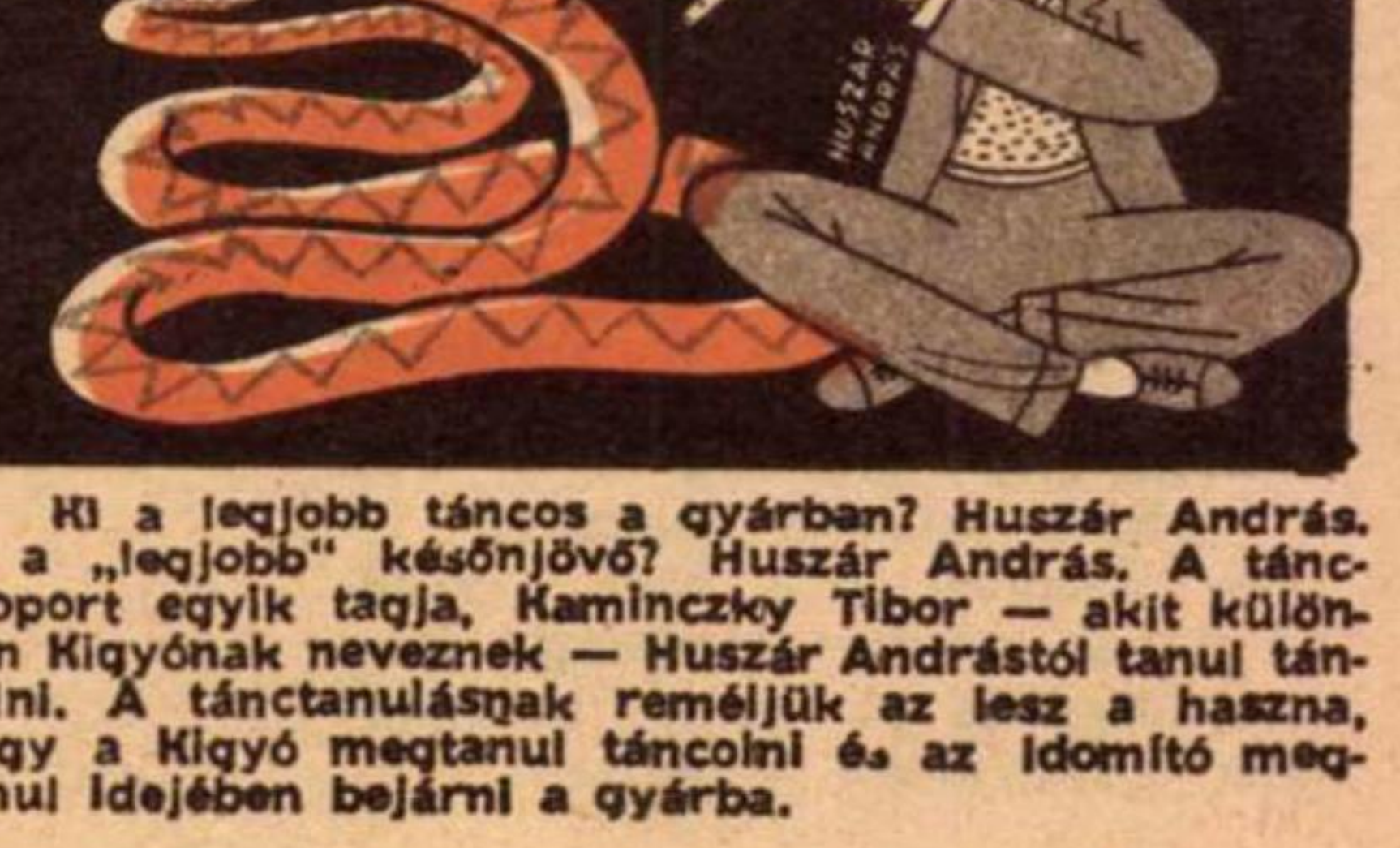

Ki a legjobb táncos a gyárban? Huszár András. Ki a „legjobb" késönjövő? Huszár András. A tánccsoport egyik tagja, Kaminczky Tibor — akit különben Kigyónak neveznek — Huszár Andrástól tanul táncolni. A tánctanulásnak reméljük az lesz a haszna, hogy a Kigyó megtanul táncolni és az idomító megtanul idejében bejárni a gyárba.

Jövő héten: az ÁLLATORVOSTUDOMÁNYI KARON